

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie II Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR del. Eliza Kurkowska

Protokolant Olga Kamińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 stycznia 2016 r. w Warszawie

sprawy z powództwa Stowarzyszenia (...) z siedzibą w W.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zaniechanie i zapłatę

I. zakazuje pozwanemu (...) S.A. z siedzibą w W. dokonywania reemisji w sieciach telewizji kablowej utworów audiowizualnych, do których prawami autorskimi zarządza powód Stowarzyszenie (...) z siedzibą w W. – do czasu zawarcia przez strony umowy licencyjnej, o której mowa w przepisie art. 21¹ ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych;

II. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Stowarzyszenia (...) z siedzibą w W. kwotę 1 054 658,98 zł (jeden milion pięćdziesiąt cztery tysiące sześćset pięćdziesiąt osiem złotych i 98/100) wraz z odsetkami ustawowymi od następujących kwot i dat:

- od kwoty 360 000 zł (trzysta sześćdziesiąt tysięcy złotych) od dnia 30 czerwca 2009 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 330 537 zł (trzysta trzydzieści tysięcy pięćset trzydzieści siedem złotych) od dnia 1 października 2010 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 154 181,10 zł (sto pięćdziesiąt cztery tysiące sto osiemdziesiąt jeden złotych i 10/100) od dnia 27 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 60 763,98 zł (sześćdziesiąt tysięcy siedemset sześćdziesiąt trzy złote i 98/100) od dnia 11 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 149 176,90 zł (sto czterdzieści dziewięć tysięcy sto siedemdziesiąt sześć złotych i 90/100) od dnia 16 października 2015 r. do dnia zapłaty;

III. umarza postępowanie w pozostałym zakresie;

IV. obciąża strony kosztami procesu stosownie do zasady stosunkowego rozdzielenia kosztów, ustalając, że powód w zakresie roszczenia zakazowego wygrał sprawę w całości, a w zakresie roszczenia majątkowego wygrał sprawę w 77,70%, pozostawiając szczegółowe rozliczenie kosztów referendarzowi sądowemu.

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 21 lipca 2008 r. (data prezentaty biura podawczego) Stowarzyszenie (...) w W. wniosło o zakazanie spółce (...) S.A. z siedzibą w W. dokonywania reemisji w sieciach telewizji kablowej utworów audiowizualnych nadawanych w programach telewizyjnych oraz o zasądzenie od pozwanej spółki (...) S.A. na rzecz powoda kwoty 360 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powód wniosł także o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazano, iż pozwana spółka jest operatorem telewizji kablowej i reemituje w całości i bez zmian w sieci kablowej analogowe i cyfrowe programy telewizyjne (w tym utwory audiowizualne) na obszarze gminy W.. Podniesiono, iż pozwana spółka narusza autorskie prawa majątkowe producentów audiowizualnych, bowiem od 1 maja 2004 r. dokonywanie reemisji utworów audiowizualnych powinno odbywać się za zezwoleniem wyrażonym w odpowiedniej umowie licencyjnej zawartej z właściwą organizacją zbiorowego zarządzania. Podniesiono, iż powód, jako jedyna w Polsce organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi producentów audiowizualnych w zakresie reemisji kablowych, jest uprawniony do zarządzania i ochrony w odniesieniu do pól eksploatacji objętych zbiorowym zarządzaniem oraz ma legitymację procesową w tym zakresie. Wskazano, iż pozwana działała w warunkach naruszenia autorskich praw majątkowych do utworów audiowizualnych również w okresie od 1 stycznia 2003 r. do 6 października 2003 r. Podniesiono, iż na podstawie art. 79 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz.U.2006.90.631 tekst jedn. - dalej również: ustawa o prawie autorskim), powód domaga się zapłaty stosownego wynagrodzenia (tj. 2,8% miesięcznych wpływów netto (bez podatku VAT) otrzymywanych z tytułu świadczenia usług reemisji programów telewizyjnych) w potrójnej wysokości, wobec zawinionego naruszenia autorskich praw majątkowych przez pozwaną w okresie od 1 stycznia 2003 r. do 6 października 2003 r. oraz od 1 maja 2004 r. do dnia wniesienia pozwu. Wskazano, iż żądanie zapłaty wynagrodzenia w potrójnej wysokości za okresy naruszeń mieści się w zgłoszonym żądaniu zapłaty kwoty 360 000 zł. Ponadto za okres od 7 października 2003 r. do dnia 30 kwietnia 2004 r. tj. w okresie, gdy obowiązywała licencja ustawowa, powód dochodzi roszczenia o zapłatę należnego wynagrodzenia (które również mieści się w zgłoszonym żądaniu zapłaty kwoty 360 000 zł). Podniesiono, iż zaproponowana stawka w wysokości 2,8% miesięcznych wpływów netto została zaakceptowana przez (...) Izbę (...) (dalej również: (...)), reprezentującą ok. 80% rynku operatorów kablowych w Polsce. Jako podstawę roszczenia wskazano art. 79 ust. 1 pkt. 1 w zw. z art. 105 ust. 1 ustawy o prawie autorskim (zaniechanie naruszeń) oraz art. 79 ust. 1 pkt. 3 lit. b) w zw. z 105 ust. 1 ustawy o prawie autorskim (zapłata) (pozew k. 1-25).

W odpowiedzi na pozew z dnia 17 lipca 2009 r. spółka (...) S.A. wniosła o odrzucenie pozwu względnie jego oddalenie w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Motywując wniosek o odrzucenie pozwu wskazano, iż zachodzi czasowa niedopuszczalność drogi sądowej, zgodnie bowiem z art. 108 ust. 5 w zw. z art. 108 ust. 7 ustawy o prawie autorskim, spory dotyczące warunków zawarcia umowy o reemisję (w tym wysokości wynagrodzenia) powinny być rozstrzygane w pierwszej kolejności przez Komisję Prawa Autorskiego, a do sądu powszechnego mogą trafić jedynie wówczas gdy którakolwiek ze stron sporu będzie niezadowolona z rozstrzygnięcia w/w Komisji. Wskazano jednocześnie, iż żądanie pozwu określone jako „zakazanie reemisji i zasądzenie sumy pieniężnej”, nie określone zaś jako ustalenie warunków umowy o reemisję, nie oznacza, iż spór powstały na skutek wniesienia pozwu traci w ten sposób przymiot „sporu dotyczącego warunków na jakich ma być zawarta umowa na reemisję”. Ponadto pozwany zarzucił, iż powód nie wykazał legitymacji procesowej ze względu na występowanie również innych organizacji zbiorowego zarządzania z roszczeniami wobec pozwanej, co obala domniemanie z art. 105 ust. 1 zd. 2 ustawy o prawie autorskim, iż uprawnionym jest powód. Wskazano, iż w okresie od 19 maja 2005 r. do dnia 31 marca 2008 r. pozwana spółka była związana umową licencyjną ze Stowarzyszeniem (...), które rościło sobie prawa do utworów zawartych w utworach audiowizualnych i zapewniało, iż jest jedyną organizacją zbiorowego zarządzania której należne jest wynagrodzenie z tytułu reemisji utworów zawartych w utworach audiowizualnych oraz samych utworów audiowizualnych. Oznacza to, że co najmniej we wskazanym okresie powód nie może powoływać się na wskazane w pozwie domniemanie. Ponadto pozwany zarzucił, iż roszczenie o zakazanie reemisji w sieciach telewizji kablowej utworów audiowizualnych jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, pozwana nie kwestionuje obowiązku zawarcia z organizacją

zbiorowego zarządzania umowy licencyjnej na reemisję zgodnie z art. 21¹ ust. 1 ustawy o prawie autorskim, lecz jedynie wysokość żądanego z tego tytułu wynagrodzenia. Podniesiono, iż pozwana spółka uiszcza na rzecz powoda wynagrodzenie z tytułu reemisji utworów audiowizualnych według zaproponowanej przez siebie stawki (0,25%), a powód zapłatę w tym zakresie przyjmuje. Nadto, zdaniem pozwanego roszczenie o zapłatę nie zostało udowodnione. Podniesiono, iż powód w żaden sposób nie wykazał spełnienia przez stawkę wynagrodzenia w wysokości 2,8% wpływów netto przesłanek z art. 110 ustawy o prawie autorskim. Zakwestionowano również by (...) była uprawniona do zaciągania zobowiązań ze skutkiem dla jego członków. Wskazano, iż proponowane wynagrodzenie nie uwzględnia zakresu korzystania z utworów oraz wysokości abonamentu pobieranego przez operatora. Utwory audiowizualne stanowią jedynie część czasu antenowego poszczególnych programów telewizyjnych. Zakwestionowano zasadność żądania potrójnego stosownego wynagrodzenia w oparciu o art. 79 ust. 1 pkt. 3 lit. b) ustawy o prawie autorskim, podnosząc, iż pozwana spółka nie naruszyła autorskich praw majątkowych w sposób zawiniony. Pozwana była przez długi czas zapewniana przez (...), że jest on jedyną OZZ upoważnioną do udzielania licencji na reemisję utworów audiowizualnych, a ponadto to, że pomiędzy stronami nie ma zawartej umowy licencyjnej na reemisję jest zawinione nie przez pozwaną, a przez powoda. Pozwany podniósł również zarzut przedawnienia w stosunku do roszczeń majątkowych obejmujących okres odleglejszy niż 3 lata przed złożeniem pozwu, wskazując, iż organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi ma status przedsiębiorcy (odpowiedź na pozew k. 336-343).

Pismem z dnia 15 października 2009 r. powód, powołując się na zezwolenie Ministra Kultury i Sztuki oraz orzecznictwo Sądu Najwyższego, wskazał, iż jest właściwą organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi do udzielania licencji na korzystanie z utworów audiowizualnych na polu reemisji, wobec czego jest legitymowany czynnie w sprawie (domniemanie z art. 105 ust. 1 ustawy o prawie autorskim). Zakwestionowano by w sprawie zachodziła czasowa niedopuszczalność drogi sądowej. Wskazano, iż roszczenia z tytułu naruszenia autorskich praw majątkowych oraz roszczenia odszkodowawcze - nie są tożsame z zawarciem umowy licencyjnej określonej w art. 21⁽¹⁾ ust. 1 ustawy o prawie autorskim, nie są tym samym objęte kognicją Komisji Prawa Autorskiego. Podniesiono, iż reemitowanie bez uprzedniego uzyskania zezwolenia (art. 21⁽¹⁾ ust. 1 ustawy o prawie autorskim) narusza autorskie prawa majątkowe i skutkuje powstaniem roszczeń z art. 79 ustawy o prawie autorskim. Podniesiono, iż Komisja Prawa Autorskiego nie ma uprawnień do rozpoznawania roszczeń dotyczących naruszenia autorskich praw majątkowych. Wskazano, iż okoliczność zawiśnięcia sporu przed Komisją Prawa Autorskiego nie uchyla bezprawności działania operatora telewizji kablowej dokonującego reemisji bez wymaganego zezwolenia. Jednocześnie zakwestionowano by okoliczność zawarcia przez pozwaną umowy licencyjnej ze Stowarzyszeniem (...) obalała domniemanie z art. 105 ust. 1 ustawy o prawie autorskim. Odnosząc się do stawki wynagrodzenia wskazano, iż „stosowne wynagrodzenie” powinno odpowiadać wartości rynkowej w czasie naruszenia i do jego ustalenia nie ma zastosowania art. 110 ustawy o prawie autorskim, pozwana może jedynie wykazać, że funkcjonująca na rynku stawka była zawyżona lub wykazać zasadność innej stawki według której powinno być określone należne wynagrodzenie. Wskazano, iż stawka 2,8% wpływów netto jest stawką rynkową, została bowiem zaakceptowana przez (...)Izbę (...), (której członkowie w znakomitej większości złożyli oświadczenia o przystąpieniu do kontraktu). Ponadto ponad 140 operatorów telewizji kablowej niezrzeszonych w (...) zawarło z powodem umowy licencyjne ze stawką 2,8% przychodów netto. Uzasadniając zasadność roszczenia odszkodowawczego (tj. 3-krotność wynagrodzenia), wskazano, iż przesłanką winy pozwanej spółki jest świadomość bezprawności działań jakie podejmowała, pozwana przyznała bowiem, że wiedziała o konieczności zawarcia umowy licencyjnej z powodem. Bezprawność działań pozwanej wyklucza możliwość naruszenia zasad współżycia społecznego poprzez żądanie ochrony w procesie. Zakwestionowano również podnoszony zarzut przedawnienia, wskazując, iż działania powoda nie miały zarobkowego charakteru, nie można ich zatem uznać za prowadzenie działalności gospodarczej (pismo powoda k. 377-396).

Postanowieniem z dnia 22 października 2009 r., II C 483/08, Sąd Okręgowy w Warszawie odrzucił pozew (postanowienie SO w Warszawie k. 477, 486-489).

Pismem z dnia 11 grudnia 2009 r. Stowarzyszenie (...) w W. wniosło zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 22 października 2009 r., zaskarżając je w całości. Powód wniosł o zmianę postanowienia przez

oddalenie wniosku o odrzucenie pozwu, względnie o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania (zażalenie k. 507-520).

Pismem z dnia 26 stycznia 2010 r. spółka (...) S.A. wniosła o oddalenie zażalenia powoda w całości (odpowiedź na zażalenie powoda k. 549-554).

Postanowieniem z dnia 24 czerwca 2010 r., I ACz 939/10, Sąd Apelacyjny w Warszawie zmienił zaskarżone postanowienie w ten sposób, że odmówił odrzucenia pozwu oraz pozostawił Sądowi Okręgowemu do rozstrzygnięcia w orzeczeniu kończącym postępowanie orzeczenie o kosztach postępowania zażaleniowego (postanowienie SA w Warszawie k. 566-571).

Pismem z dnia 29 września 2010 r. powód rozszerzył powództwo wnosząc o zasądzenie od pozwanej spółki na swoją rzecz kwoty 693 840,40 zł z tytułu bezumownego reemitowania utworów audiowizualnych w okresie od 1 stycznia 2003 r. do 31 sierpnia 2010 r. (rozszerzenie powództwa o kwotę 333 840,40 zł) wraz z odsetkami ustawowymi licznymi - od kwoty 360 000 zł od dnia następującego po dniu doręczenia pozwu, a od kwoty 333 840,40 zł od dnia 1 października 2010 r. – do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie żądania pozwu pozostały bez zmian. Wskazano, iż po dniu złożenia pozwu pozwana uiszczała na rzecz powoda za okres od 1 stycznia 2008 r. do 31 sierpnia 2010 r. kwoty pieniężne, które powód traktował jako zaliczkę na poczet należnego odszkodowania. Zaznaczono, że we wszystkich umowach zawieranych przez powoda z operatorami telewizji kablowych w okresie od 1 stycznia 2003 r. do 30 czerwca 2009 r. stawka wynagrodzenia wynosiła 2,8% wpływów netto operatora, natomiast w umowach odnoszących się do reemisji w okresie od 1 lipca 2009 r. na przyszłość stawka wynosi 2,2% (pismo powoda k. 584-600).

Pismem z dnia 29 października 2010 r. pozwana spółka wniosła o oddalenie powództwa w rozszerzonym zakresie. Wskazano, iż powód nie udowodnił wysokości dochodzonego roszczenia. Zakwestionowano by stawki funkcjonujące w obrocie (umowa generalna z (...) oraz umowy zawarte z operatorami telewizji kablowej) były miarodajne dla określenia wysokości odszkodowania. Wskazano, iż z racji monopolistycznej pozycji powoda, warunki umów licencyjnych są w większości przypadków narzucane operatorom odgórnie, którzy zawierają je „pod przymusem”, zatem stawka narzucana przez powoda w wysokości 2,8% (od 1 lipca 2009 r. 2,2%) wpływów netto jest zbyt wygórowana. Wskazano, iż stosowanie jednakowej stawki wynagrodzenia wobec wszystkich operatorów kablowych bez uwzględnienia ich faktycznej pozycji na rynku i zakresu reemitowanych programów stanowi naruszenie przepisów prawa autorskiego i konstytucyjnej zasady równości. Zakwestionowano by pozwana bezprawnie korzystała z utworów audiowizualnych objętych majątkowymi prawami autorskimi powoda, bowiem strony zawarły umowę licencyjną nie w formie pisemnej, lecz poprzez fakty konkludentne, z tym zastrzeżeniem, że umową objęta jest wysokość wynagrodzenia, którego ustalenie wymaga: wyroku sądu powszechnego, orzeczenia Komisji Prawa Autorskiego albo porozumienia między stronami. Wobec czego żądanie 3-krotności stosowanego wynagrodzenia jest nieuzasadnione. Podniesiono, iż za okres od co najmniej kwietnia 2008 r. (gdy strony prowadziły korespondencję dotyczącą warunków umowy) powód może dochodzić jedynie wynagrodzenia, a nie odszkodowania. Powołując się na regulacje w innych krajach członkowskich UE, podniesiono również, iż obciążenia z tytułu majątkowych praw autorskich nałożone na operatorów kablowych w Polsce są znacznie zawyżone. Łączne opłaty na rzecz Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej, Stowarzyszenia (...) oraz Stowarzyszenia (...) oscylują wokół 8% wpływów z tytułu reemisji, podczas gdy w UE wynoszą 2-4% (pismo pozwanej spółki k. 742-754).

Postanowieniem z dnia 19 maja 2011 r. Sąd Okręgowy w Warszawie zawiesił postępowanie w sprawie na mocy art. 178 k.p.c. (postanowienie SO w Warszawie k. 891). Pismem z dnia 30 stycznia 2012 r. powód wniósł o podjęcie postępowania wobec braku osiągnięcia porozumienia między stronami (pismo powoda k. 892). Postanowieniem z dnia 9 lutego 2012 r., II C 514/10, Sąd Okręgowy w Warszawie podjął postępowanie w sprawie (postanowienie SO w Warszawie k. 894).

Pismem z dnia 25 czerwca 2012 r. powód rozszerzył powództwo, wnosząc o zasądzenie od pozwanej spółki na swoją rzecz kwoty 1 266 853,52 zł za bezumowne reemitowanie przez pozwaną utworów audiowizualnych w okresie od dnia 1 stycznia 2003 r. do dnia 30 września 2010 r. (rozszerzenie powództwa o kwotę 573 012,52 zł) wraz z odsetkami

ustawowymi liczonymi od kwoty 360 000 zł od dnia następującego po dniu doręczenia pozwanej pierwotnego pozwu, od kwoty 333 840,40 zł od dnia 1 października 2010 r., a od kwoty 573 012,52 zł od dnia 27 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie podtrzymano żądania pozwu (pismo powoda k. 1058-1062).

Pismem z dnia 25 lipca 2012 r. pozwana spółka odnosząc się do pisma powoda, którym rozszerzono powództwo, wskazała, iż dochodzona należność została bezzasadnie wyliczona w odniesieniu do całości przychodów pozwanej z tytułu świadczenia usług telewizji kablowej, a nie w odniesieniu jedynie do przychodów z tytułu reemisji utworów audiowizualnych. Przychody z tytułu świadczenia usług telewizji kablowej obejmują: przychody z tytułu opłat za aktywację telewizji kablowej, przychody z tytułu opłat za utrzymywanie (konserwację) łącz telewizji kablowej, przychody z tytułu opłat abonamentowych. Wskazano, iż jedynie opłaty abonamentowe są uzyskiwanym od abonentów ekwiwalentem z tytułu reemisji utworów audiowizualnych. Ponadto, powołując się na art. 106 ust. 1 ustawy o prawie autorskim, wskazano, iż organizacja zbiorowego zarządzania nie może, bez ważnych powodów, odmówić zgody na korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych w granicach wykonywanego przez siebie zarządu. Zakwestionowano przy tym by takim ważnym powodem był brak porozumienia w odniesieniu do wysokości wynagrodzenia należnego organizacji zbiorowego zarządzania. Zakwestionowano tym samym by wobec braku zaakceptowania przez operatora sieci kablowej stawki narzuconej jednostronnie przez organizację zbiorowego zarządzania, pozwanej spółce można było przypisać winę. Wskazano również, iż możliwość zasądzenia trzykrotności wynagrodzenia (art. 79 ust. 1 pkt. 3 lit. b) ustawy o prawie autorskim) pozostaje w sprzeczności z nakazami wynikającymi z dyrektywą 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (Dz.U.UE.L.2004.157.45) (pismo pozwanej spółki k. 1186-1193).

Na rozprawie z dnia 18 grudnia 2012 r. pełnomocnik powoda wskazał, iż podstawą prawną roszczenia dotyczącego zakazania pozwanej spółce dokonywania reemisji utworów jest art. 79 ust. 1 pkt. 1 ustawy o prawie autorskim, zaś roszczenia dotyczącego należnego wynagrodzenia - art. 79 ust. 1 pkt. 3 lit. b) ustawy o prawie autorskim oraz art. 24 ust. 2 ustawy o prawie autorskim w okresie objętym licencją ustawową (protokół rozprawy z dnia 18 grudnia 2012 r. – stanowisko powoda 00:01:05-00:45:56 k. 1254-1255).

Na rozprawie z dnia 11 marca 2013 r. pełnomocnik pozwanego wskazał, że wynagrodzenie będące przedmiotem niniejszego postępowania winno kształtować się na poziomie nie wyższym niż 1,2% (protokół rozprawy z dnia 11 marca 2013 r. stanowisko pełnomocnika pozwanego 00:03:23-00:11:33 k. 1331-1331).

Pismem z dnia 14 marca 2014 r. powód rozszerzył powództwo w zakresie roszczenia o zapłatę odszkodowania za naruszenie autorskich praw majątkowych do utworów audiowizualnych, wnosząc o zasądzenie od pozwanej spółki na swoją rzecz kwoty 1 357 291,11 zł (rozszerzono powództwo o kwotę 90 437,59 zł) wraz z odsetkami ustawowymi od następujących kwot i dat: od kwoty 360 000 zł od dnia następującego po dniu doręczenia pozwanej pozwu do dnia zapłaty, od kwoty 333 840,40 zł od dnia 1 października 2010 r. do dnia zapłaty, od kwoty 573 012,52 zł od dnia 27 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 90 437,59 zł od dnia doręczenia pisma rozszerzającego powództwo do dnia zapłaty. Pismo doręczono pełnomocnikowi pozwanego w dniu 10 kwietnia 2015 r. (pismo powoda k. 1688-1691v tom, zarządzenie o doręczeniu k. 2317, zpo k. 2344).

Ostatecznie pismem z dnia 15 października 2015 r. powód cofnął pozew w zakresie kwoty 302 632,13 zł oraz wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 1 054 658,98 zł wraz z odsetkami ustawowymi od następujących kwot i dat: od kwoty 360 000 zł od dnia następującego po dniu doręczenia pozwanej pozwu do dnia zapłaty, od kwoty 330 537 zł od dnia 1 października 2010 r. do dnia zapłaty, od kwoty 154 181,10 zł od dnia 27 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 60 763,98 zł od dnia doręczenia pisma powoda z dnia 14 marca 2014 r. do dnia zapłaty i od kwoty 149 176,90 zł od dnia 16 października 2015 r. do dnia zapłaty. Jednocześnie podtrzymał żądanie pozwu w pozostałym zakresie, tj. w zakresie roszczenia o zaniechanie naruszenia autorskich praw majątkowych oraz w zakresie żądania zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według 6 krotnej stawki minimalnej właściwej w tej sprawie /k.2453-2463 w zw. z k. 2465/.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Stowarzyszenie (...) w W. (dalej również: (...)) jest organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi do utworów audiowizualnych przysługujących producentom utworów audiowizualnych, jak również współtwórcom (reżyserom, operatorom, scenarzystom). Jednostką organizacyjną (...) jest Związek (...) (...)). Stowarzyszenie (...) działa w oparciu o decyzje ministra właściwego do spraw kultury. Decyzją z dnia 29 maja 1995 r., znak DP.041/Z/13/95, Minister Kultury i Sztuki udzielił Stowarzyszeniu (...) w W. zezwolenia na zbiorowe zarządzanie w zakresie praw autorskich do utworów audiowizualnych na następujących polach eksploatacji: utrwalanie, zwielokrotnianie określoną techniką, wprowadzenie do obrotu, publiczne odtwarzanie, najem, dzierżawa, nadawanie za pomocą wizji lub fonii przewodowej albo bezprzewodowej przez stację naziemną oraz nadawanie za pośrednictwem satelity, równoczesne i integralne nadawanie programu lub filmu przez inną organizację radiową lub telewizyjną, wprowadzenie do pamięci komputera. Decyzją z dnia 28 lutego 2003 r., znak DP.WPA.024/36/03/ik, Minister Kultury i Sztuki udzielił Stowarzyszeniu (...) w W. zezwolenia na zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi do utworów audiowizualnych oraz prawami pokrewnymi przysługującymi producentom utworów audiowizualnych do wideogramów m.in. w zakresie ich reemitowania. (...) zawarło w dniu 7 maja 2002 r. umowę z międzynarodową organizacją zarządzającą prawami autorskimi do utworów audiowizualnych (...)) na mocy której organizacja ta powierzyła (...) prawa, którymi dysponuje do zarządu na terenie Polski (statut (...) k. 59-71, odpis KRS (...) k. 72-78, decyzja Ministra Kultury i Sztuki z dnia 29 maja 1995 r. k. 56-56v, decyzja Ministra Kultury i Sztuki z dnia 28 lutego 2003 r. k. 57-58, fragment tłumaczenia z jęz. angielskiego umowy z dnia 7 maja 2002 r. o współpracę pomiędzy (...) i (...) k. 79-80).

Spółka (...) S.A. została zarejestrowana w Rejestrze Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego w dniu 6 marca 2003 r. Spółka ta powstała z przekształcenia (...) sp. z o.o. na podstawie uchwały Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników z dnia 19 grudnia 2002 r. Od początku swojej działalności jest operatorem telewizji kablowej i zapewnia rozpowszechnianie programów telewizyjnych za pośrednictwem sieci kablowej na obszarze (...) W., oferując na przestrzeni lat 2003-2015 dostęp do kilkudziesięciu programów analogowych i kilkudziesięciu programów cyfrowych. Zakres oferty ulegał zmianom. (przesłuchanie J. K. 01:21:39-02:07:40 k. 1333, przesłuchanie B. P. 00:18:18-00:52:48 k. 1379, 00:19:48-00:54:22 k. 2466- 2468, odpis KRS spółki (...) S.A. k. 45-53, wydruk ze strony internetowej Urzędu Komunikacji Elektronicznej z dnia 4 lipca 2008 r. k. 54-55, wydruk ze strony internetowej spray.pl dot. oferty z dnia 4 lipca 2008 r. k. 28-37, okoliczności niesporne).

Decyzją z dnia 18 października 2001 r., znak DP.042/KOM/38/99/WA, Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego zatwierdził tabele stawek wynagrodzeń autorskich i z tytułu praw pokrewnych producentów Stowarzyszenia (...). W tabeli przewidziano wynagrodzenie za prawa autorskie producentów utworów audiowizualnych wykorzystane w czasie równoczesnego i integralnego rozpowszechniania kablowego w wysokości odnoszącej się do określonego procentu wszystkich wpływów brutto operatora (bez podatku VAT). Przez wpływy brutto rozumiano przychody z opłat abonamentowych oraz wszelkie inne przychody związane z równoczesnym i integralnym rozpowszechnieniem, z wyjątkiem jednorazowych opłat instalacyjnych. Decyzja Ministra została uchylona przez Naczelny Sąd Administracyjny z powodu niedopuszczenia do postępowania w sprawie innej organizacji zbiorowego zarządu (...) (decyzja Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 18 października 2001 r. k. 106-116, okoliczności niesporne).

W dniu 1 października 2004 r. Stowarzyszenie (...) zawarło z (...) Izbą Gospodarczą (...) (dalej również: (...)), od sierpnia 2005 r. funkcjonującą pod nazwą (...)Izba (...) (dalej również: (...)), kontrakt generalny. Na jego mocy uregulowano zasady współpracy w zakresie niezbędnym do udzielenia operatorom telewizji kablowej zrzeszonym w (...) przez (...) zgody na korzystanie z majątkowych praw autorskich i pokrewnych, objętych zarządzaniem przez (...) zarówno na podstawie powierzenia jak i w charakterze negotiorum gestor niezbędnych do prowadzenia działalności operatora telewizji kablowej, związanych z eksploatacją utworów audiowizualnych przysługujących producentom utworów audiowizualnych i ich twórcom w zakresie prowadzonej przez operatorów telewizji kablowej reemisji programów telewizyjnych oraz rozliczania płatności z tytułu korzystania przez operatorów kablowych z praw autorskich i praw pokrewnych. (...) udzieliło takiej zgody na rzecz danego operatora telewizji kablowej pod warunkiem złożenia (...) przez tego operatora kablowego oświadczenia o przystąpieniu do tego kontraktu, zawierającego

zobowiązanie do uiszczania zapłaty na rzecz (...), które to oświadczenie o przystąpieniu miało zostać złożone w terminie nie późniejszym niż 6 miesięcy od dnia zawarcia kontraktu. W chwili zawierania umowy członkami (...) było 114 operatorów telewizji kablowej działających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, reprezentujących około 80% rynku telewizji kablowej w Polsce. (...) dysponowało pełnomocnictwami od jej członków- operatorów (...) do prowadzenia w ich imieniu negocjacji dotyczących ustalenia wzorcowych warunków umów pomiędzy organizacjami zbiorowego zarządzania a operatorami telewizji kablowej. (...) rekomendował operatorom przystąpienie do kontraktu generalnego. Do przedmiotowego kontraktu generalnego przystąpiło 102 operatorów telewizji kablowej, była to większość członków (...). Zgodnie z § 3 ust. 1 kontraktu, miesięczna płatność z tytułu uzyskania przez operatora telewizji kablowej w/w praw autorskich i pokrewnych związanych z eksploatacją utworów audiowizualnych miała wynieść 2,8% wszystkich miesięcznych rzeczywistych wpływów netto (bez podatku VAT), które operator kablowy otrzymuje z tytułu świadczenia usług reemisji programów telewizyjnych. Wskazano, że do przychodów nie wlicza się przychodów naliczonych i pobranych z opłat przyłączeniowych i manipulacyjnych, nie mających charakteru świadczeń okresowych, jak również z opłat z tytułu świadczenia usług transmisji danych (w tym dostępu do Internetu) w sieciach telewizji kablowej. Aneksami z dnia 28 czerwca 2007 r. oraz z dnia 31 stycznia 2008 r. przedłużono okres obowiązywania umowy do 30 kwietnia 2009 r. W chwili zawierania umowy spółka (...) S.A. była i nadal jest członkiem (...). W maju 2009 r. pomiędzy (...) i (...) zawarto na 3 miesiące porozumienie tymczasowe ze stawką wynagrodzenia 1,4%, była to stawka tymczasowa, która mogła ulec zmianie. Porozumienie to nie zostało przedłużone, oczekiwano na nowelizację prawa autorskiego. Ponadto (...) zawarł 135 umów licencyjnych z operatorami telewizji kablowych niezrzeszonymi w (...), którzy także przyjęli stawkę 2,8% przychodów netto operatora (kontrakt generalny wraz z aneksami k. 117-126, okoliczności niesporne, wydruk ze strony internetowej pike.org.pl - lista członków (...) k. 457-462, wydruk ze strony (...) k. 463-471, zeznania świadka J. S. 00:39:06-01:19:08 k. 1333, przesłuchanie B. P. 00:18:18-00:52:48 k. 1379, oświadczenie o przystąpieniu do kontraktów na płycie k. 732, o przynależności pozwanego do (...) pismo k. 351, skany umów na płycie k. 732).

Umowy zawierane przez Stowarzyszenie (...) z operatorami telewizji kablowych, które dotyczą reemitowania utworów audiowizualnych w okresie od dnia 1 stycznia 2003 r. do dnia 30 czerwca 2009 r. określały stawkę wynagrodzenia jako 2,8% wpływów netto operatora. W umowach odnoszących się do reemisji w okresie od dnia 1 lipca 2009 r. do 31 marca 2011 r. określono stawkę wynagrodzenia 2,2% wpływów, a od dnia 1 kwietnia 2011 r. na przyszłość według stawki 2,2% plus VAT. Zgodnie z umowami do przychodów nie wlicza się przychodów naliczonych i pobranych z opłat przyłączeniowych i manipulacyjnych, nie mających charakteru świadczeń okresowych, jak również z opłat z tytułu świadczenia usług transmisji danych (w tym dostępu do Internetu) w sieciach telewizji kablowej. Operatorzy zawierający umowy w swojej sieci mieli różną ilość abonentów (skany umów na płycie k. 732, k. 1070, 1693, 2181, umowy k. 1245-1250, 1339-1343, 1617-1637).

W dniu 19 maja 2005 r. spółka (...) S.A. zawarła ze Stowarzyszeniem (...) z siedzibą w W. umowę licencyjną (...). Zgodnie z § 3 ust. 1 w zw. z § 2 ust. 2 umowy, Stowarzyszenie (...) udzieliło na rzecz spółki (...) S.A. niewyłącznej licencji na reemitowanie utworów muzycznych i słowno-muzycznych z kategorii „małych praw”, a także do utworów (z repertuaru (...)): słownych (w tym dramatycznych), z wyłączeniem utworów publicystycznych, dramatyczno-muzycznych choreograficznych i pantomimicznych. Umowa obejmowała wszystkie wyżej wymienione kategorie utworów, wykorzystywane także w utworach audiowizualnych. Umowa wygasła z dniem 31 marca 2008 r. (umowa licencyjna zawarta przez (...) S.A. z (...) wraz z wykazem programów reemitowanych k. 362-365, 367, pismo Stowarzyszenia (...) z dnia 22 stycznia 2008 r. k. 368, przesłuchanie B. P. 00:18:18-00:52:48 k. 1379).

W okresie od października 2007 r. do lipca 2008 r. Stowarzyszenie (...) prowadziło korespondencję ze spółką (...) S.A. Pismem z dnia 4 października 2007 r. Stowarzyszenie (...) poinformowało spółkę (...) S.A., iż narusza prawa autorskie przysługujące producentom utworów audiowizualnych i ich twórcom w zakresie reemisji w sieci telewizji kablowej. Jednocześnie wezwano spółkę do zawarcia umowy licencyjnej na korzystanie z w/w praw autorskich. Załączono projekt umowy, zgodnie z którym operator był zobowiązany do uiszczania 2,8% wszystkich miesięcznych rzeczywistych wpływów netto (bez podatku VAT) otrzymywanych z tytułu świadczenia usług reemisji programów telewizyjnych w swojej sieci telewizji kablowej (informacje zawarta w piśmie (...) S.A. z dnia 9 października 2007

r. k. 85, informacje zawarte w piśmie (...) k. 86-88, przesłuchanie J. K. 01:21:39-02:07:40 k. 1333, korespondencja pomiędzy (...) a Spray k. 85-94, 345-355).

Pismem z dnia 9 października 2007 r. (...) S.A. odmówiła zawarcia umowy z (...), wskazując, iż zawarła uprzednio stosowne umowy z innymi organizacjami zbiorowego zarządzania prawami autorskimi czym wypełniła obowiązki operatora telewizji kablowej przewidziane w ustawie z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (pismo (...) S.A. k. 85).

Pismem z dnia 10 stycznia 2008 r. Stowarzyszenie (...) wskazało, iż jest jedyną organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi do utworów audiowizualnych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przy czym reprezentuje prawa zarówno krajowych jak i zagranicznych producentów dzieł audiowizualnych. Wskazano, że na przykład Stowarzyszenie (...) zarządza prawami do utworów muzycznych, słownych i słowno-muzycznych zawartych w utworach audiowizualnych, a nie prawami do utworów audiowizualnych. Eksploatacja utworów audiowizualnych w sieci kablowej spółki bez uzyskania stosownej licencji od (...) stanowi zawinione naruszenie autorskich praw majątkowych i jako takie skutkuje powstaniem roszczeń, o których mowa w art. 79 uapp. Powołano się na to, że (...) jest jedyną organizacją zbiorowego zarządzania na terytorium RP, która reprezentuje wszystkich (polskich i zagranicznych) producentów, reżyserów oraz operatorów obrazu. Nadto (...) reprezentuje wszystkich zagranicznych autorów scenariuszy oraz polskich scenarzystów, którzy w sposób wyraźny, na podstawie stosownej umowy, powierzyli (...) wykonywanie swoich praw autorskich, jak również scenarzystów, których twórczymi wkładami zarządzanie odbywa się w oparciu o art. 752 i n. k.c. i którzy nie powierzyli wykonywania swych praw innym organizacjom zbiorowego zarządzania. Jednocześnie wezwano spółkę (...) S.A. do: zaprzestania reemitowania utworów audiowizualnych oraz do zapłaty zaległych tantiem i wynagrodzeń dla producentów za eksploatację utworów audiowizualnych w okresie od dnia 1 stycznia 2003 r. do dnia 5 czerwca 2007 r., bądź do zawarcia z (...) umowy licencyjnej zgodnie z uprzednio przesłanym projektem (pismo (...) k. 86-88).

Pismem z dnia 15 stycznia 2008 r. pozwany wezwał powoda do wykazania, że jest jedyną organizacją zbiorowego zarządzania na terytorium RP oraz nadesłanie kopii zezwolenia Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego na zarządzanie prawami autorskimi do utworów audiowizualnych. Powód przesłał pozwanemu kopię koncesji oraz wyjaśnił, że reprezentuje autorów i producentów polskich i zagranicznych w oparciu o umowy. W piśmie z dnia 2 maja 2008 r. pozwany wskazał, że nie negocjował prawa powoda do zawierania umów licencyjnych, stąd proponował zawarcie umowy licencyjnej z opłatami w innej wysokości. (...) SA stwierdził, że odpowiedzialność za brak umowy spada na (...) (pisma (...) SA k. 89,92, pismo powoda k. 90-91, 345-346)

Pismem z dnia 20 lutego 2008 r. spółka (...) S.A. wezwała (...) do zawarcia umowy licencyjnej, załączając podpisany przez spółkę egzemplarz umowy licencyjnej, zgodnie z którym (...) S.A. zobowiązała się do uiszczania wynagrodzenia na rzecz (...) w wysokości 0,25% wszystkich miesięcznych rzeczywistych wpływów netto (bez podatku VAT) otrzymywanych z tytułu świadczenia usług reemisji programów telewizyjnych w swojej sieci telewizji kablowej. Zgodnie z propozycją spółki (...) S.A., operator zobowiązał się do dokonania zapłaty za okres od 1 lipca 2003 r. (pismo (...) S.A. do (...) k. 40-40v, projekt umowy licencyjnej k. 41-44, potwierdzenie odbioru k. 159v).

Pismem z dnia 29 maja 2008 r. Stowarzyszenie (...) odmówiło zawarcia ze spółką (...) S.A. umowy ze stawką wynagrodzenia zaproponowaną przez operatora (0,25%). Wskazano, iż zasady pobierania wynagrodzeń zostały ustalone dla wszystkich operatorów prowadzących działalność w zakresie reemisji w tej samej wysokości. Podkreślono, że w porozumieniu zawartym z (...), Stowarzyszenie zobowiązało się do stosowania warunków w nim ustalonych zarówno w odniesieniu do członków Izby, jak i do operatorów, którzy nie są w niej zrzeszeni, stąd nie jest możliwa zmiana stawki obowiązująca na rynku. Podniesiono, że Stowarzyszenie jest zobligowane do równego traktowania wszystkich operatorów, a zatem nie może ulgowo traktować firm, które do tej pory unikały płacenia należnych wynagrodzeń. Jednocześnie ponownie wezwano do zawarcia umowy licencyjnej w pierwotnej wersji (pismo (...) k. 93-94).

Pismem z dnia 2 czerwca 2008 r. spółka (...) S.A. wezwała Stowarzyszenie (...) do zawarcia umowy licencyjnej zgodnie z przesłanym przez spółkę uprzednio projektem lub przystąpienia do negocjacji (pismo (...) S.A. k. 165).

Pismem z dnia 21 lipca 2008 r. spółka (...) S.A. kolejny raz wezwała (...) do zawarcia umowy zgodnie z przesłanym projektem (bez wprowadzania żadnych zmian) ewentualnie do zawarcia umowy tymczasowej o treści zgodnej z umową licencyjną na reemisję, z zastrzeżeniem ewentualnego następczego i wstecznego skorygowania (zmiany) przez strony wysokości wynagrodzenia po ostatecznym rozstrzygnięciu sporu w zakresie wysokości wynagrodzenia przez Komisję Prawa Autorskiego lub sąd powszechny (pismo (...) S.A. k. 166-168, potwierdzenie odbioru k. 173).

Od sierpnia 2008 r. spółka (...) S.A. zaczęła uiszczać na rzecz Stowarzyszenia (...) kwoty pieniężne określając je jako wynagrodzenie z tytułu licencji za korzystanie z majątkowych prawa autorskich. Spółka (...) S.A. deklarowała, iż uiszczane kwoty stanowią 0,25% wpływów netto uzyskiwanych z tytułu reemisji programów telewizyjnych. Wysokość wpłat od stycznia 2008 r. do 30 czerwca 2015 r. wynosiła 15 707 zł. Wpłacane kwoty objęły okres od 1 stycznia 2008 r. do 30 czerwca 2015 r. (wydruk z rachunku (...) S.A. za okres od sierpnia 2008 r. do marca 2009 r. k. 316-318, okoliczność niesporna – wpłaty za okres styczeń 2008-sierpień 2010 k. 588-589 na kwotę 11 330 zł, oraz dalsze wpłaty na kwoty 596 zł k. 1061, 3 372 zł, 409 zł, zestawienie wpłat sporządzone przez pozwanego k. 1253 b, okoliczność przyznana przez powoda pismo k. 2462, przesłuchanie J. K. 01:21:39-02:07:40 k. 1333; przesłuchanie B. P. 00:18:18-00:52:48 k. 1379)

W okresie od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. badania przeprowadzone przez (...) wykazały, że największą oglądalnością cieszą się polskie programy dostępne naziemnie. Według badań (...) zdecydowaną większość czasu programów nadawanych w telewizji zajmują programy audiowizualne (88%) jak również zdecydowaną większość widzów przyciągają takie programy (85%) (raport (...) k. 615-625, raport k.656-678).

Przeprowadzone przez (...) analizy programowe różnych kanałów telewizyjnych (zarówno dostępnych powszechnie jak i udostępnianych wyłącznie przez operatora telewizji kablowej) wskazują na znaczne nasycenie (co do zasady) programów telewizyjnych audycjami spełniającymi kryteria utworów audiowizualnych (raport (...)k. 626-655)

Postanowieniami z dnia 6 maja 2009 r. oraz 5 listopada 2009 r. Komisja Prawa Autorskiego stwierdziła, iż łączne wynagrodzenie na rzecz Stowarzyszenia (...) z tytułu zawarcia umowy wskazanej w art. 21¹ ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych powinno wynieść 1,6% wpływów netto uzyskiwanych przez wnioskodawców w tych sprawach (nie pozwanego) z tytułu reemisji kablowej, które nie obejmują opłat instalacyjnych i przyłączeniowych (bez podatku VAT) uzyskiwanych przez inicjujących postępowanie przed Komisją Prawa Autorskiego wnioskodawców. Orzeczenia te ostatecznie jednak się nie uprawomocniły (postanowienie KPA k. 755-768, okoliczność niesporna).

Pismem z dnia 22 września 2010 r. spółka (...) S.A. złożyła w Komisji Prawa Autorskiego działającej przy Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego, wniosek o rozstrzygnięcie sporu w przedmiocie ustalenia treści umowy o reemisję, o której mowa w art. 21¹ ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Pismo to nie zostało skutecznie wniesione, gdyż nie zostało prawidłowo opłacone, stąd KPA nie wydało rozstrzygnięcia w tym przedmiocie (wniosek o rozstrzygnięcie sporu w przedmiocie k. 577-582, oświadczenie pełnomocnika powoda k. 2351, nie zakwestionowane przez stronę pozwaną).

W dniu 13 stycznia 2012 r. Stowarzyszenie (...) cofnęło wniosek o zatwierdzenie tabeli wynagrodzeń za korzystanie z utworów i przedmiotów praw pokrewnych na polu eksploatacji reemisja w sieciach kablowych. Postanowieniem z dnia 16 stycznia 2012 r. Komisja Prawa Autorskiego umorzyła postępowanie o zatwierdzenie tabel wynagrodzeń (...). W uzasadnieniu wskazano, że (...) cofnęło wniosek z uwagi na to, że zamierza wraz ze Stowarzyszeniem (...) złożyć uzgodnioną wspólną tabelę (informacja zawarta w postanowieniu Komisji Prawa Autorskiego z dnia 16 stycznia 2012 r., znak (...)k. 1075-1076).

W dniu 28 marca 2012 r. Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego na wniosek (...) Izby (...) wszczął postępowanie o cofnięcie Stowarzyszeniu (...) zezwolenia na zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi na polu eksploatacji reemisja (informacja zawarta w piśmie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 28 marca 2012 r., znak (...) k. 1077).

Pismem z dnia 15 czerwca 2012 r. Stowarzyszenie (...) oraz Stowarzyszenie (...) złożyło wniosek o zatwierdzenie wspólnej tabeli wynagrodzeń za korzystanie z utworów i przedmiotów praw pokrewnych na polu eksploatacji reemisja. We wniosku wskazano, że wysokość wynagrodzenia z tytułu reemisji utworów wynosi 3,3% wpływów netto użytkownika praw (bez podatku VAT) uzyskanych od abonentów w związku ze świadczeniem usług reemisji, które nie obejmują jednorazowych opłat instalacyjnych i przyłączeniowych, z czego 1,1% miało trafiać na rachunek (...), a 2,2% wpływów netto użytkownika na rachunek (...) (wniosek Stowarzyszenia (...) oraz Stowarzyszenia (...) k. 1104-1140).

W okresie od 2003 r. do 2010 r. liczba abonentów telewizji kablowej (...) SA na terenie W. mieściła się w przedziale od 800 do 15000 osób. Przychody spółki (...) S.A. z tytułu świadczenia usług reemisji programów telewizyjnych wyniosły odpowiednio: w 2003 r. - (...) zł; w 2004 r. - (...) zł; w 2005 r. - (...) zł, w 2006 r. (...) zł, w 2007 r. - (...) zł, w 2008 r. - (...) zł (w tym abonament tvk, abonament dot. kosztów utrzymania łącza oraz opłat abonamentowych (...)), w 2009 r. - (...) zł, w okresie styczeń-wrzesień 2010 - (...) zł, w okresie od 1 października 2010 do 31 marca 2011 r. - (...) zł, w okresie od 1 kwietnia 2011 r. do 31 grudnia 2013 r. - (...) zł, w okresie od 1 stycznia 2014 r. do 30 czerwca 2015 r. - (...) zł (fragmenty sprawozdań finansowych spółki (...) S.A. za lata 2004-2008 k. 1063-1068, dokument prywatny spółki (...) S.A. - przychody uzyskiwane z tytułu usług dotyczących telewizji kablowej w latach 2003-IX.2010 k. 851, (...), raport uzupełniający opinię z badania sprawozdania (...) S.A. za 2008 r. k. 1393-1411, wyliczenie przychodów z reemisji w okresie październik 2010 - grudzień 2013 r. w oparciu o wpłaty spółki (...) S.A. deklarowane jako 0,25% wpływów netto - okoliczność przyznana k. 1690-1691v, zestawienie k. 2464, przesłuchanie B. P. 00:18:18-00:52:48 k. 1379)

Organizacje zbiorowego zarządzania prawami autorskimi operują na rynku ujednoliczoną podstawową stawką procentową dla odpowiedniego pola eksploatacji, uwzględniającą charakter korzystania z utworów (np. inną stawkę stosuje się na polu nadań, inną na polu reemisji, inną na polach zwielokrotnienia i wprowadzenia do obrotu na nośnikach przeznaczonych do osobistego użytku). W aktach sprawy brak jest danych pozwalających na ustalenie katalogu programów telewizyjnych reemitowanych przez pozwanego w okresie objętym sporem, brak jest również danych pozwalających na poczynienie ustaleń odnośnie udziału utworów audiowizualnych w czasie trwania programów telewizyjnych reemitowanych przez pozwanego (częściowo pisemna opinia biegłego A. G. z maja 2014 r. k. 1773-1921 wraz z pisemną opinią uzupełniająca biegłego z dnia 23 maja 2014 r. k. 2127-2146, protokół rozprawy z dnia 24 marca 2015 r. - ustna opinia uzupełniająca biegłego 00:37:15-00:58:36, 01:01:31-01:08:14 k. 2274-2277).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wymienionych dowodów, w tym złożonych do akt odpisów i kopii dokumentów. Żaden ze złożonych dokumentów nie był kwestionowany przez żadną ze stron. Prawdziwość i autentyczność przedstawionych odpisów i kopii dokumentów nie budziła także wątpliwości Sądu, który oparł się na tych dokumentach przy ustalaniu stanu faktycznego.

W swoich ustaleniach Sąd oparł się na zeznaniach J. S.. Jego zeznania były spójne i logiczne. Zeznania te znajdowały potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, w szczególności przedłożonych dokumentach. Świadek ten w swoich zeznaniach potwierdził ustalony wyżej stan faktyczny sprawy prezentując stanowisko, że zdaniem (...) wynagrodzenie dla powoda powinno być ustalone z uwzględnieniem należności dla innych organizacji posiadających zezwolenia na polu reemisji i dlatego nie powinno być wyższe niż 1,6% przychodu operatora. Jednocześnie świadek ten zeznał, że według jego wiedzy pozwana nie ma zawartej umowy z powodem czy z innymi organizacjami zbiorowego zarządzania. Sąd nie podzielił twierdzeń świadka jakoby właściwa stawka wynagrodzenia powinna wynosić 1,6%, w tym zakresie zeznania świadka wykraczają poza okoliczności faktyczne, a w rzeczywistości dokonywał on oceny prawnej.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się także na dowodzie z przesłuchania członków zarządu pozwanej spółki (...). Sąd uznał ich zeznania za wiarygodne w takim zakresie, w jakim znalazły potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, który Sąd uznał za wiarygodny i nie został zaprzeczony przez pozostałe dowody.

W toku postępowania przeprowadzono dowód z opinii biegłego (pisemnej wraz z pisemną opinią uzupełniającą oraz ustną opinią uzupełniającą) A. G.. W ocenie Sądu opinia biegłego A. G. nie była przydatna dla rozstrzygnięcia sprawy. Biegły nie ustalił jaka część programów reemitowanych w sieci kablowej pozwanej spółki, w okresie objętym żądaniem pozwu stanowiły utwory audiowizualne, a jaką część utwory nie mające tego przymiotu. Nie ustalono również charakteru i zakresu korzystania z utworów audiowizualnych przez pozwanego. Zdaniem Sądu, słuszne były zastrzeżenia powoda do opinii biegłego wskazujące na to, że biegły dokonał nieprawidłowych założeń co do tego, że powód dysponuje informacjami o treściach audiowizualnych w poszczególnych kanałach telewizyjnych, gdyż uzyskuje je od nadawców. Pełnomocnik powoda zakwestionował powyższe założenie, wskazując, że żadna organizacja nie dysponuje takimi danymi, a środki pobierane od operatorów kablowych są rozdzielane w oparciu o regulamin repartycji /k. 2277/. Podzielić należy stanowisko strony powodowej, że w przypadku poczynienia takiego założenia, jak uczynił to biegły w rzeczywistości nie byłoby możliwe ustalenie stawki wynagrodzenia na przyszłość, o czym w dalszej części uzasadnienia. W ocenie Sądu, w niniejszej sprawie z uwagi na jej charakter opinia biegłego nie była potrzebna dla jej rozstrzygnięcia. Dlatego też Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego na te same okoliczności na które opinie składał biegły G..

W ocenie Sądu, wniosek powoda o wyłączenie biegłego A. G. nie zasługiwał na uwzględnienie, dlatego też został oddalony (k. 2274 pkt. 1). Powód nie uprawdopodobnił by biegły był zainteresowany ustaleniem wysokości stawki i w związku z tym nie był neutralny.

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ds. rachunkowości albowiem okoliczności na jakie został zgłoszony ten wniosek nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy /k. 1290/. Wskazać należy, że pozwany zgłosił ten dowód w odpowiedzi na przedstawioną przez powoda umowę zawartą ze spółką (...). Podnieść jednak należy, że z zebranego materiału dowodowego wynika, że powód zawiera umowy ze stawką 2,2% z wszystkimi operatorami telewizji kablowej, którzy mają różną liczbę abonentów (zarówno z dużymi operatorami, jak i operatorami mniejszymi). Nie było zatem potrzeby powoływania wskazanego biegłego. Jak zostanie to wskazane w dalszej części uzasadnienia z art. 106 ust 2 u.p.a.p.p. wynika obowiązek jednakowego traktowania wszystkich operatorów. Ustalenie stawki wynagrodzenia według procentu wpływu operatora uzyskiwanego z działalności operatora telewizji kablowej uzależnia faktyczną wysokość wynagrodzenia od skali uzyskiwanych przez dany podmiot wpływów. Taki sposób uwzględnia zatem kryteria proporcjonalności wynagrodzenia od osiągniętych zysków i zakresu działalności.

W ocenie Sądu przedłożone przez strony opinie biegłych sporządzone na potrzeby na innych spraw nie mogły stanowić podstawy ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie. Mogły one jedynie być potraktowane jako dokumenty prywatne.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w zakresie żądania zakazania reemisji zasługiwało na uwzględnienie w całości. Żądanie zapłaty zasługiwało na uwzględnienie w zakresie podtrzymywanym przez powoda, w części w jakiej powód cofnął pozew postępowanie podlegało umorzeniu.

Powód podnosił, że pozwana spółka jako operator telewizji kablowej reemituje w całości i bez zmian w sieci kablowej analogowe i cyfrowe programy telewizyjne (w tym utwory audiowizualne) na obszarze gminy W.. Zdaniem powoda, pozwana narusza autorskie prawa majątkowe producentów audiowizualnych, bowiem w okresie od dnia 1 stycznia 2003 r. do 6 października 2003 r. i od 1 maja 2004 r. do dnia zamknięcia rozprawy dokonywanie reemisji utworów audiowizualnych powinno odbywać się za zezwoleniem wyrażonym w odpowiedniej umowie licencyjnej zawartej z właściwą organizacją zbiorowego zarządzania. Za okres od 7 października 2003 r. do dnia 30 kwietnia 2004 r. tj. w okresie, gdy obowiązywała licencja ustawowa, pozwana nie uiszczała powodowi należnego wynagrodzenia.

Podstawę prawną dochodzonych roszczeń stanowił art. 79 w zw. z art. 105 oraz art. 24 ust 4 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (Dz.U.2006.90.631 tekst jedn. - dalej również: ustawa o prawie autorskim lub upapp). Zgodnie z art. 79 ust 1. tej ustawy - Uprawniony, którego autorskie prawa majątkowe zostały naruszone, może żądać od osoby, która naruszyła te prawa: 1) zaniechania naruszenia; 2) usunięcia skutków naruszenia; 3) naprawienia wyrządzonej szkody: a) na zasadach ogólnych albo b) poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej dwukrotności, a w przypadku gdy naruszenie jest zawinione - trzykrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu; 4) wydania uzyskanych korzyści. Przepis w tym brzmieniu obowiązuje od dnia 20 czerwca 2007 r. (por. ustawę z dnia 9 maja 2007 r. o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych oraz niektórych innych ustaw, Dz.U. 2007, nr 99, poz. 662). Przy czym art. 79 pkt 3 lit. b częściowo został uznany za niezgodny z art.64 ust. 1 i 2 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 2 Konstytucji RP, o czym orzekł Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 23 czerwca 2015 r. (Dz.U.2015.932) z dniem 1 lipca 2015 r. Zgodnie z tym wyrokiem wymieniony wyżej przepis stracił moc w zakresie, w jakim uprawniony, którego autorskie prawa majątkowe zostały naruszone, może żądać od osoby, która naruszyła te prawa, naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej - w przypadku gdy naruszenie jest zawinione - trzykrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu.

Sąd nie podzielił zarzutu pozwanego co do braku legitymacji strony powodowej. Zważyć bowiem należy, że zgodnie z art. 105 ust 1 upapp domniemywa się, że organizacja zbiorowego zarządzania jest uprawniona do zarządzania i ochrony w odniesieniu do pól eksploatacji objętych zbiorowym zarządzaniem oraz że ma legitymację procesową w tym zakresie. Na domniemanie to nie można się powołać, gdy do tego samego utworu lub artystycznego wykonania rości sobie tytuł więcej niż jedna organizacja zbiorowego zarządzania.

Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie strona powodowa była uprawniona do skorzystania z domniemania wynikającego z art. 105 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, zaś strona pozwana nie zdołała obalić tego domniemania.

Pozwany podnosił, że w okresie od 19 maja 2005 r. do dnia 31 marca 2008 r. był związany umową licencyjną ze Stowarzyszeniem (...), które rościło sobie prawa do utworów zawartych w utworach audiowizualnych i zapewniało, że jest jedyną organizacją zbiorowego zarządzania, której należne jest wynagrodzenie z tytułu reemisji utworów zawartych w utworach audiowizualnych oraz samych utworów audiowizualnych.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2014 r. I CSK 621/13 LEX nr 1537547, istotą domniemania z art. 105 ust. 1 u.p.a.p.p. jest zwolnienie organizacji zbiorowego zarządzania od obowiązku wykazywania upoważnienia do reprezentacji w procesie o ochronę praw autorskich lub pokrewnych na polach eksploatacji, które objęte są zezwoleniem Ministra Kultury i Sztuki. Nie można się na nie powołać, gdy do tego samego utworu lub artystycznego wykonania rości sobie tytuł więcej niż jedna organizacja zbiorowego zarządzania. Do uchylenia tego domniemania nie wystarczy jednak samo wskazanie, że istnieje inna organizacja działająca w tym samym zakresie. Kwestionujący legitymację danej organizacji w odniesieniu do konkretnych praw musi ponadto wykazać, że inna organizacja działająca w tym samym zakresie powołuje się wobec niego na swój tytuł do tych samych praw. Gdyby bowiem do obalenia domniemania przewidzianego w art. 105 ust. 1 u.p.a.p.p. wystarczyło samo wskazanie działającej w tym samym zakresie innej organizacji, to w sytuacji, w której Ministerstwo Kultury i Sztuki zezwala na działanie wielu organizacji o pokrywającym się zakresie zarządzania, domniemanie to mogłoby utracić swoje praktyczne znaczenie (por. też wyroki Sąd Najwyższego: z dnia 20 maja 1999 r., I CKN 1139/97, OSNC 2000, Nr 1, poz. 6 oraz z dnia 15 maja 2009 r., II CSK 701/08, niepubl., z dnia 27 czerwca 2013 r. I CSK 617/12). Nadto zgodnie z wyrokiem SN z dnia 27 czerwca 2013 r. I CSK 617/12 OSP 2015/3/30, domniemanie przewidziane w art. 105 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych obejmuje - na polach eksploatacji określonych zezwoleniem - cały repertuar organizacji zbiorowego zarządzania, w tym utwory zagranicznych twórców oraz artystów wykonawców.

W ocenie Sądu z zebranego materiału dowodowego nie wynika, by rzeczywiście (...) powoływał się wobec pozwanego na tytuł do tych samych praw co powodowe stowarzyszenie.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że w dniu 19 maja 2005 r. spółka (...) S.A. zawarła ze Stowarzyszeniem (...) z siedzibą w W. umowę licencyjną KA/RK1/S nr (...). Zgodnie z § 3 ust. 1 w zw. z § 2 ust. 2 umowy, Stowarzyszenie (...) udzieliło na rzecz spółki (...) S.A. niewyłącznej licencji na reemitowanie utworów muzycznych i słowno-muzycznych z kategorii „małych praw”, a także do utworów (z repertuaru (...)): słownych (w tym dramatycznych), z wyłączeniem utworów publicystycznych, dramatyczno-muzycznych choreograficznych i pantomimicznych. Umowa obejmowała wszystkie wyżej wymienione kategorie utworów, wykorzystywane także w utworach audiowizualnych /k. 362-365, 367/.

Podstawę domniemania z art. 105 upapp stanowi objęcie przez daną organizację zbiorowego zarządzania określonych praw na oznaczonym polu eksploatacji; o okoliczności tej rozstrzyga treść zezwolenia Ministra Kultury i Sztuki. Organizacja zbiorowego zarządzania nie ma obowiązku wykazywania praw do konkretnych utworów /tak SA w Warszawie w wyroku z dnia 2 lipca 2014 r. I ACa 1516/13, lex nr 1504522/.

Decyzją Ministra Kultury z dnia 28 lutego 2003 r. na podstawie art. 104 ust 3 upapp Stowarzyszeniu (...) udzielono zezwolenia na zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi do utworów: słownych, muzycznych, słowno-muzycznych, choreograficznych, pantomimicznych oraz słownych, muzycznych, słowno-muzycznych i choreograficznych w utworze audiowizualnym, na następujących polach eksploatacji: a) utrwalanie, b) zwielokrotnianie, c) wprowadzanie do obrotu, d) wprowadzanie do pamięci komputera, e) publiczne wykonanie, f) publiczne odtwarzanie, g) wyświetlanie, h) wystawianie, i) użyczenie i najem, j) nadanie za pomocą wizji lub fonii przewodowej albo bezprzewodowej przez stację naziemną, k) nadanie za pośrednictwem satelity, l) reemisja, m) publiczne udostępnianie utworu w taki sposób, aby każdy mógł mieć do niego dostęp w miejscu i w czasie przez siebie wybranym. Tylko w takim zakresie Stowarzyszenie (...), jako organizacja zbiorowego zarządzania prawami autorskimi do utworów wskazanych w zezwoleniu Ministra Kultury, mogła zawierać umowy upoważniające inne podmioty do korzystania z tych praw, którymi zarządza. Z umowy zawartej pomiędzy pozwanym a (...) wynika, że w takim zakresie udzielono pozwanemu licencji, a umowa ta nie obejmowała licencji na reemisję w sieci kablowej utworów audiowizualnych. Pozwany nie przedłożył również żadnego wiarygodnego dowodu, z którego wynikałoby, że faktycznie Stowarzyszenie (...) powoływałoby się wobec pozwanego na swój tytuł do zbiorowego zarządzania prawami autorskimi do utworów audiowizualnych. Z kolei, z zebranego materiału dowodowego wynika, że (...) otrzymał decyzję z dnia 29 maja 1995 r. i decyzję z dnia 28 lutego 2003 r., zgodnie z którymi Minister Kultury i Sztuki udzielił Stowarzyszeniu (...) w W. zezwolenia na zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi do utworów audiowizualnych oraz prawami pokrewnymi przysługującymi producentom utworów audiowizualnych do wideogramów m.in. w zakresie ich reemitowania.

Podnieść również należy, że w uzasadnieniu wyroku z dnia 3 stycznia 2007 r. IV CSK 303/06 LEX nr 255587 Sąd Najwyższy wskazał, że domniemanie z art. 105 u.p.a.p.p. może działać tylko na rzecz tej organizacji zbiorowego zarządzania, która reprezentuje właściwą kategorię podmiotów. W przypadku producentów utworów audiowizualnych organizacją taką jest Stowarzyszenie (...).

Mając powyższe na uwadze należało przyjąć, że na rzecz strony powodowej działa domniemanie z art. 105 ust 1 upapp, a strona pozwana nie zdołała go obalić.

Ponadto zauważyć należy pewną niekonsekwencję strony pozwanej, która z jednej strony kwestionowała by powodowi przysługiwało domniemanie w zakresie zarządzania prawami do utworów audiowizualnych w zakresie reemisji, a z drugiej strony trzykrotnie wzywał ten podmiot do zawarcia umowy licencyjnej.

W tym stanie rzeczy, strona powodowa jako organizacja zbiorowego zarządzania posiadała legitymację do dochodzenia roszczeń o których mowa w art. 79 upapp.

Stowarzyszenie (...) domagało się zaniechania naruszania autorskich praw majątkowych przez pozwanego.

Zgodnie z art. 17 u.p.a.p.p. podmiotowi majątkowych praw autorskich przysługuje wyłączne prawo do korzystania z utworu (w tym audiowizualnego) i rozporządzania nim na wszystkich polach eksploatacji oraz do otrzymania

wynagrodzenia za korzystanie z utworu. Zgodnie z treścią art. 50 pkt 3 u.p.a.p.p. do pól eksploatacji należy m.in. reemitowanie utworów, czyli rozpowszechnianie przez inny podmiot niż pierwotnie nadający, drogą przejmowania w całości i bez zmian programu organizacji radiowej lub telewizyjnej oraz równoczesnego i integralnego przekazywania tego programu do powszechnego odbioru (art. 6 pkt 5 u.p.a.p.p.) - na czym m.in. polega działalność pozwanej. Z przepisów tych wynika, że podmiotowi majątkowych praw autorskich przysługuje wyłączność do korzystania z utworu i do rozporządzania nim, a więc na każde wykorzystanie utworu przez osobę trzecią konieczna jest zgoda tego podmiotu. W myśl art. 21¹. ust. 1 upapp (obowiązującym od dnia 1 maja 2004 r.) operatorom sieci kablowych (w tym pozwanej) wolno reemitować w sieciach kablowych utwory nadawane w programach organizacji radiowych i telewizyjnych wyłącznie na podstawie umowy zawartej z właściwą organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi, a więc z powodem, który legitymuje się właściwymi uprawnieniami (art. 104 u.p.a.p.p.). Jak wcześniej wskazano, w toku niniejszego postępowania strona pozwana nie zdołała obalić domniemania wynikającego z art. 105 u.p.a.p.p. W świetle tego domniemania ustawowego powód nie miał obowiązku wykazywania, do których konkretnie utworów audiowizualnych nabył prawa i które z nich reemitowane były przez stronę pozwaną. W ocenie Sądu, w sytuacji powszechnego i masowego charakteru wykorzystywania utworów w telewizji wykazywanie przez niego, które konkretnie utwory objęte były repertuarem pozwanej i które z nich były emitowane byłoby niewykonalne. Organizacje te zawierają z podmiotami na rzecz których działają (producentów audiowizualnych i współtwórców) umowy o charakterze powierniczym.

Z ustalonego stanu faktycznego jednoznacznie wynika, że od dnia 1 maja 2004 r. (data wejścia w życie przepisu art. 21¹ u.p.a.p.p.) do dnia zamknięcia rozprawy stron nie łączyła umowa, o której stanowi art. 21¹ u.p.a.p.p. Co więcej, pozwana nie miała takiej umowy od początku swojej działalności. Stąd dokonywanie w sieci kablowej reemisji utworów audiowizualnych nadawanych w programach telewizyjnych bez umowy licencyjnej zawartej z powodem, stanowiło ewidentne naruszenie praw autorskich określonych w ustawie i rodziło po stronie powoda roszczenia określone w art. 79 ust. 1 pkt 1 u.p.a.p.p. o zaniechanie naruszenia. Dochodzenie przez powoda roszczenia o zaniechanie naruszenia nie było zależne od wykazania winy pozwanej w naruszeniu. Wystarczające było natomiast wykazanie samego faktu naruszenia, a więc że pozwana nie zaniechała reemisji utworów audiowizualnych mimo braku umowy licencyjnej.

Niezasadny, w ocenie Sądu, był zarzut strony pozwanej, co do nieistnienia podstawy faktycznej i prawnej roszczeń powoda z uwagi na to, że strony zawarły umowę licencyjną w sposób konkludentny. Teza, że strony zawarły taką umowę wymagałaby udowodnienia, że złożyły zgodne oświadczenia woli, co do jej essentialia negotii. Z brzmienia art. 43 ust. 1 u.p.a.p.p. wynika domniemanie odpłatnego udzielenia licencji. Skoro do essentialia negotii należy ustalenie wysokości wynagrodzenia, a u źródła sporu leży brak porozumienia co do wysokości stawki procentowej za reemisję, to już sam brak zgody co tego elementu umowy wyklucza zasadność koncepcji dorozumianego zawarcia umowy.

Zgodnie z art. 60 k.c. wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, w tym również przez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej (oświadczenie woli). W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że oświadczenie woli może być także dorozumiane ale musi być niewątpliwe. Przepis art. 60 k.c. przez pojęcie czynności prawnej dokonanej per facta concludentia rozumie jedynie formę (sposób) wyrażenia oświadczenia woli, którego treść jest niewątpliwa, nie uzasadnia natomiast przypisania czynnościom prawnym treści, jakie nie wynikają ani z nich, ani z ustawy, ani z zasad współżycia społecznego czy ustalonych zwyczajów (art. 56 k.c.). Szereg dowodów z dokumentów przeczy omawianej tezie pozwanego. Nieuzasadnione było zatem twierdzenie pozwanej, że doszło do przyjęcia przez powoda jej oferty - zawarcia umowy licencyjnej, skoro powód wielokrotnie na piśmie nie wyrażał zgody na zawarcie takiej umowy (wg stawki 0,25% wpływów netto), a tym samym odmawiał udzielenia pozwanej zezwolenia na zaofiarowanych przez nią warunkach. Strona powodowa jednoznacznie dawała wyraz, że nie akceptuje działalności pozwanego, wzywała do zawarcia umowy licencyjnej z określeniem stawek, które były proponowane innym operatorom sieci kablowej. Strona pozwana złożyła (...) ofertę zawarcia umowy ze stawką 0,25% pismem z 20 lutego 2008 r. (k. 40-40v) przesyłając projekt umowy. Powód zareagował na nie pismem z 29 maja 2008 r. (k.93-94) nie wyrażając w nim zgody na zawarcie umowy licencyjnej ze stawką 0,25% wpływów jako zbyt niskiej w stosunku do szerokiego zakresu

praw, którymi zarządza na polu reemisji. I takie stanowisko konsekwentnie podtrzymywał w dalszych pismach, także składanych w toku niniejszego sporu. Nieracjonalne jest założenie, że w sytuacji gdy wymiana pism i projektów w toku negocjacji odbywała się wyłącznie w formie pisemnej, to ich zwięźczenie w postaci zawarcia umowy licencyjnej miałyby być konkludentne. Wbrew twierdzeniom pozwanej za przyjęciem, iż pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy przez fakty dokonane, nie świadczyła również okoliczność przyjmowania przez powoda kwot pieniężnych przekazywanych na jego rachunek przez pozwaną, które według jej oświadczenia stanowiły równowartość 0,25% miesięcznych wpływów netto. Jak wynika ze stanowiska powoda dokonywane wpłaty zaliczał on na poczet należności za bezumowne reemitowanie przez pozwaną z utworów audiowizualnych. Zgodnie zaś z art. 450 k.c. wierzyciel nie może odmówić przyjęcia świadczenia częściowego, chociażby cała wierzytelność była już wymagalna, chyba że przyjęcie takiego świadczenia narusza jego uzasadniony interes. W ocenie Sądu, przyjmowanie przez powoda kwot płaconych przez pozwanego nie oznacza zawarcia umowy per facta concludentia, tym bardziej, że przez cały czas gdy pozwany wpłacał te należności, trwał niniejszy spór sądowy. Powód jednoznacznie wskazywał, że nie akceptuje działalności pozwanego w zakresie reemisji utworów audiowizualnych bez zawarcia stosownej umowy i w konsekwencji domagał się odszkodowania za naruszenie praw autorskich, a nie jedynie wynagrodzenia. Powód domagał się wynagrodzenia jedynie za okres gdy obowiązywała licencja ustawowa, tj. od 7 października 2003 r. do 30 kwietnia 2004 r., kiedy nie istniał obowiązek zawierania umów licencyjnych. To wyraźne rozróżnienie przez powoda za jaki okres domaga się wynagrodzenia, a za jaki okres domaga się odszkodowania, również potwierdza stanowisko, że pomiędzy stronami nie doszło do zawarcia umowy przez czynności konkludentne.

Zważywszy nadto na ustawową i statutową rolę powoda, który środki od korzystających z praw autorskich musi rozliczyć z twórcami, nie ma żadnych podstaw do kwestionowania jego twierdzenia, że umowy licencyjne zawiera wyłącznie w formie pisemnej. Tym bardziej, że w toku niniejszego postępowania strona powodowa przedstawiła na piśmie umowy jakie zawierała z niektórymi operatorami sieci telewizji kablowej

W tym stanie rzeczy nie ma żadnych faktycznych ani prawnych podstaw do forsowania koncepcji dorozumianego zawarcia umowy licencyjnej.

Nie można się również zgodzić ze stroną pozwaną, że roszczenie o zakazanie reemisji w sieciach telewizji kablowej utworów audiowizualnych jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego. Podkreślić przy tym należy, że na art. 5 k.c. może skutecznie powołać się jedynie taki podmiot, który sam tych praw czy zasad współzycia społecznego nie narusza (tzw. zasada czystych rąk). Prawa autorskie są z woli ustawodawcy prawami bezwzględnie, a więc skutecznymi wobec każdego, kto nie ma uprawnienia do korzystania z nich. Dokonywane bezprawnej reemisji w objętym pozwem okresie (w sumie już od 13 lat) narusza przepisy art. 17, 21¹ i 79 ust. 1 pkt 1 u.p.a.p.p. Podkreślenia wymaga, że sam brak umowy licencyjnej wyklucza możliwość reemitowania utworów audiowizualnych w sieciach telewizji kablowych bez względu na ich ilość czy udział w całości reemitowanego programu. Gdyby podzielić w tym względzie argumentację pozwanego skorzystanie z omawianego środka ochrony autorskich praw majątkowych byłoby iluzoryczne. W szczególności w okolicznościach rozpoznawanej sprawy, realizowana przez powoda ochrona prawnoautorska nie może być uznana jako przeszkoda w swobodzie prowadzenia działalności gospodarczej. Pozwana bowiem jako podmiot profesjonalny na rynku telewizji kablowej winna wiedzieć jakie efektywne, a nie pozorne, działania trzeba podjąć by uniknąć zarzutu nielegalnej reemisji. Pozwana nie jest przecież ustawowo zobowiązana do prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie telewizji kablowej, a zatem nie można przyjmować, że zakaz reemisji narusza jej prawa do swobody działalności gospodarczej.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 20 stycznia 2015 r. sygn. akt I ACa 1434/14, LEX nr 1667563, roszczenie o zaniechanie naruszeń oparte na normie art. 79 ust. 1 pkt 1 u.p.a.p.p. może być tylko wówczas skutecznie dochodzone, gdy na datę zamknięcia rozprawy, trwa stan naruszenia prawa autorskiego albo też gdy wprawdzie nie ma on już miejsca, lecz istnieje rzeczywista możliwość powtórzenia podjęcia działań zmierzających do jego naruszenia, ewentualnie gdy powód dowiedzie, że potencjalny naruszciciel czyni przygotowania do niedozwolonych działań, które będą prowadziły do (przyszłego) naruszenia takich praw.

Z uwagi na fakt, że do dnia zamknięcia rozprawy strony nie zawarły umowy o której mowa w art. 21¹ up.a.p.p., a pozwany nadal dokonuje bezprawnej reemisji utworów audiowizualnych, roszczenie o zaniechania naruszania zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Jeśli chodzi o żądanie zapłaty to zdaniem Sądu zasługiwało ono na uwzględnienie w takim zakresie, w jakim strona powodowa podtrzymywała to żądanie do dnia zamknięcia rozprawy.

W art. 79 u.p.a.p.p. zawarta została regulacja odpowiedzialności za naruszenie autorskich praw majątkowych, szczególnie względem ogólnych zasad określonych w art. 415 i n. k.c. Sposób naprawienia szkody przewidziany w art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b u.p.a.p.p. przez zapłatę zryczałtowanego odszkodowania stanowi alternatywny, w stosunku do przewidzianego w art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. a sposobu naprawienia szkody, na zasadach ogólnych.

Ostatecznie powód za okres od dnia 1 stycznia 2003 r. do dnia 30 kwietnia 2004 r. dochodził odszkodowania za reemitowanie przez pozwaną utworów audiowizualnych w wysokości jednokrotności stosownego wynagrodzenia (przy czym za okres od dnia 7 października 2003 r. do dnia 30 kwietnia 2004 r. było to żądanie wynagrodzenia za korzystanie z praw autorskich do utworów audiowizualnych), a za okres od dnia 1 maja 2004 r. do dnia 30 czerwca 2015 r. dochodził odszkodowania w wysokości dwukrotności stosownego wynagrodzenia. Powód za wskazany okres dochodził dwukrotności, a nie trzykrotności wynagrodzenia z uwagi na to, że w wyroku z dnia 23 czerwca 2015 r. Trybunał Konstytucyjny SK 32/14 orzekł, że art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych w zakresie, w jakim uprawniony, którego autorskie prawa majątkowe zostały naruszone, może żądać od osoby, która naruszyła te prawa, naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej - w przypadku gdy naruszenie jest zawinione - trzykrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu, jest niezgodny z art. 64 ust. 1 i 2 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W ocenie Sądu, z ustalonego stanu faktycznie jednoznacznie wynikało, że strona pozwana w sposób zawiniony naruszała autorskie prawa majątkowe (przez czas gdy nie obowiązywała licencja ustawowa). Zawinienie to polegało na prowadzeniu działalności .reemisyjnej przy jednoczesnej świadomości braku licencji umownej. Strona pozwana miała świadomość bezprawności dokonywania reemisji bez umowy. Do stwierdzenia niedbalstwa (winy nieumyślnej) wystarczy, że sprawca przewidywał możliwość wystąpienia szkodliwego skutku, lecz bezpodstawnie przypuszczał, że go uniknie albo że skutku takiego nie przewidział, chociaż mógł i powinien był przewidzieć. Strona pozwana zaczęła prowadzić negocjacje dopiero w październiku 2007 r. i zakończyły się one niepowodzeniem. Nie zdecydowała się na zawarcie umowy na warunkach proponowanych przez stronę powodową, pomimo że odpowiadały one warunkom określonym w umowie generalnej, obejmującej większość operatorów kablowych. Jednocześnie kontynuowała bezprawną reemisję, nie mając do tego podstawy. W tej sytuacji powoływane przez stronę pozwaną rozbieżności w stanowiskach stron, dotyczące określenia umownego wynagrodzenia, stojące na przeszkodzie zawarciu umowy licencyjnej, nie usprawiedliwiały naruszeń dokonanych przez stronę pozwaną i nie stanowiły przesłanek ekskulacyjnych.

Podkreślić należy, że brzmienie art. 79 upapp ulegało zmianie w okresie objętym pozwem. Nowelizacją z dnia 09.05.2007 r. (Dz. U. Nr 99, poz. 622, która weszła w życie w dniu 20.06.2007 r.), przepis ten otrzymał brzmienie: „uprawniony, którego autorskie prawa majątkowe zostały naruszone, może żądać od osoby, która naruszyła te prawa, naprawienia wyrządzonej szkody przez zapłatę sumy pieniężnej odpowiadającej dwukrotności, a w przypadku, gdy naruszenie jest zawinione - trzykrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia -przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu". Do dnia 19.06.2007 r. przepis art. 79 ust. 1 PrAut stanowił, że twórca może żądać od osoby, która naruszyła jego autorskie prawa majątkowe, zaniechania naruszenia, wydania uzyskanych korzyści albo zapłacenia w podwójnej, a w przypadku, gdy naruszenie jest zawinione, potrójnej, wysokości stosownego wynagrodzenia z chwili jego dochodzenia; twórca może również żądać naprawienia wyrządzonej szkody, jeżeli działanie naruszającego było zawinione. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 października 2014 r. sygn. akt I CSK 563/13 zmiana art. 79 u.p.a.p.p. dokonana ustawą z dnia 9 maja 2007 r.

o zmianie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 99, poz. 662) nie wprowadziła odmiennych zasad określania rozmiaru wynagrodzenia będącego podstawą ustalenia sumy pieniężnej należnej uprawnionemu. Przepis art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b u.p.a.p.p. wyłącza stosowanie art. 363 § 2 k.c.; nie przewiduje wyjątku od ustalania stosownego wynagrodzenia z uwzględnieniem stanu rzeczy istniejącego w chwili jego dochodzenia, rozumieniu art. 316 § 1 k.p.c. Zgodnie z poglądem, ukształtowanym w literaturze i w orzecznictwie, podstawą ustalenia tego odszkodowania jest wynagrodzenie, które przysługiwałoby uprawnionemu, gdyby osoba naruszająca jego prawa zawarła z nim umowę o korzystanie z utworu w zakresie dokonanego naruszenia, w chwili dochodzenia naprawienia szkody (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 25 marca 2004 r., III CK 90/03, OSNC 2005, Nr 4, poz. 66; z dnia 29 listopada 2006 r., II CSK 245/06; z dnia 13 grudnia 2007 r., I CSK 321/07; z dnia 25 listopada 2009 r., II CSK 259/09; z dnia 8 lutego 2012 r., V CSK 56/11, niepublikowane). Powołana zmiana nie rzutowała zatem na zakres tych uprawnień strony powodowej, na które powołała się ona w pozwie; tzn., zarówno przed dniem 20.06.2007 r., jak i począwszy od tej daty, strona powodowa była uprawniona do żądania - w przypadku wykazania, że doszło do naruszenia autorskich praw majątkowych do utworów, reprezentowanych przez stronę powodową - zapłaty dwukrotności (podwójnej wysokości) stosownego wynagrodzenia /uwzględniając wyżej przywołane orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego/. Przyjmuje się też, że wysokość wynagrodzenia przewidzianego w art. 79 ust. 1 ustala się według stanu z chwili zamknięcia rozprawy (wyrok z dnia 15 września 2004 r., III CK 366/03, OSNC 2005, nr 7-8, poz. 141).

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie podstawę ustalenia stosownego wynagrodzenia winny stanowić stawki wynagrodzenia, które były stawkami obowiązującymi na rynku [w okresie od 01 stycznia 2003 r. do 30 czerwca 2009 r. - 2,8%, a w okresie od 1 lipca 2009 do 30 czerwca 2015 r. 2,2% (przy czym od 1 kwietnia 2011 r. z uwzględnieniem podatku VAT)] liczone od wielkości wpływów operatora. Zważyć bowiem należy, że w sytuacji aktualnego braku zatwierdzonych przez Komisję Prawa Autorskiego tabel wynagrodzeń - zgodnie z orzeczeniem Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 1999 r., I CKN 1139/97 stosowne wynagrodzenie winno być określone przez sąd z uwzględnieniem zasady wynikającej z treści art. 106 u.p.a.p.p. równego traktowania licencjohorców. W ocenie Sądu, przy ustalaniu wynagrodzenia należnego od pozwanego należy uwzględnić wskaźniki kształtujące wysokość wynagrodzenia płaconego (...) przez ogół pozostałych operatorów sieci kablowych, korzystających z utworów w zakresie reemisji. Strona powodowa wykazała zaś w tym sporze (art. 6 k.c.), że we wszystkich umowach zawartych z operatorami telewizji kablowych w okresie objętym pozwem ustalona została stawka wynagrodzenia w wysokości 2,8% i 2,2% wpływów netto operatora. W toku postępowania powód wykazał, że miał zawartych ponad 200 takich umów (por. pismo z dnia 30 sierpnia 2012 r. k. 1197). Z materiału dowodowego nie wynika natomiast by powód zawarł którąkolwiek z umów licencyjnych ze stawką niższą, w szczególności ze stawką 0,25% czy też 1,6% bądź 1,2% (które to stawki były wskazywane przez stronę pozwaną jako w jej ocenie zasadne). Zdaniem Sądu, przy ustalaniu wynagrodzenia powinny być brane pod uwagę kryteria proporcjonalności wynagrodzenia do osiągniętych zysków i zakresu działalności. Przyjęcie przez powoda identycznej stawki procentowej (tj. procent wpływów operatora uzyskiwanych przez niego z działalności operatora telewizji kablowej) dla wszystkich operatorów niezależnie od wielkości wpływów realizuje te postulaty. Sposób ten uzależnia faktyczną wysokość wpłaconego wynagrodzenia od skali wpływów uzyskiwanych przez konkretny podmiot. Sposób ten uwzględnia postulaty wynikające z art. 110 u.p.a.p.p. albowiem pozwala na jednakowe – proporcjonalne do wielkości zysków – traktowanie wszystkich operatorów funkcjonujących na rynku telewizji kablowej. Realne obciążenie z tytułu opłat za reemisję przy obliczaniu wynagrodzenia dla małego operatora będzie niższe niż dla operatora o znacznym udziale w rynku. W ten sposób każdy użytkownik, którego wiąże umowa licencyjna z powodem jest zobligowany do zapłacenia wynagrodzenia zależnego od swoich wpływów, a więc przy identycznej stawce procentowej, wartość nominalna zobowiązania jest adekwatna do zakresu i skali korzystania z praw autorskich oraz pułapu osiągniętych z tego tytułu wpływów.

Zdaniem Sądu, na podstawie art. 322 k.p.c. można uznać, że w sprawie istniały podstawy do zastosowania stawki wynagrodzenia w wysokości 2,8 % i 2,2% osiągniętych przez pozwaną wpływów miesięcznych netto, jako stawki rynkowej. Uwzględniając całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie wysokość "stosownego wynagrodzenia" należnego powodowi na gruncie art. 79 ust. 1 pkt 3b u.p.a.p.p. w ślad za jednym z orzeczeń Sądu Najwyższego (wyrok z dnia 25 marca 2004 r., II CK 90/03) należy określić jako wynagrodzenie, jakie otrzymywałby

autor, gdyby osoba, która naruszyła jego prawa majątkowe, zawarła z nim umowę o korzystanie z utworu w zakresie dokonanego naruszenia. W konsekwencji zasadniczym punktem odniesienia należało przyjąć postanowienia umów licencyjnych zawieranych przez danego uprawnionego z innymi użytkownikami jego praw. Powód wykazał, że wszystkie umowy wyrażające zgodę na reemisję utworów audiowizualnych zawierał w zamian za wynagrodzenie w wysokości 2,8% i 2,2% wpływów netto operatora, a tym samym nie zawarł żadnej umowy ze stawką 0,25%, 1,2% czy 1,6%.

Przywołane stawki (2,2% i 2,8%) nie mogły zostać uznane za zawyżone, a powód prawidłowo i bez potrzeby wywoływania opinii biegłego, przyjął je za właściwe do obliczenia roszczenia odszkodowawczego dochodzonego w niniejszym procesie. Dlatego też Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego niż biegły G., uznając, że dowód z opinii biegłego nie jest konieczny dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

W ocenie Sądu nie było konieczne powołanie dowodu z opinii biegłego w celu ustalenia wysokości stosownego wynagrodzenia (art. 278 k.p.c.). Sąd ma obowiązek powołania biegłego jeżeli uzna, że okoliczność mająca istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy może zostać wyjaśniona tylko przy wykorzystaniu wiedzy osób posiadających wiadomości specjalne. Natomiast w sprawie niniejszej trudno byłoby wskazać wiadomości specjalne posiadane przez biegłego, a mogące pomóc Sądowi w ocenie materiału dowodowego pod kątem ustalenia wysokości stosownego wynagrodzenia.

W realiach rozpoznawanej sprawy Sąd podziela w tym zakresie w całości argumentację powoda. Rzeczywiście wola ustawodawcy wprowadzającego w art. 79 ust. 1 pkt 3 u.p.a.p.p. dwa sposoby realizacji przez podmiot uprawniony roszczenia o naprawienie wyrządzonej szkody: a) na zasadach ogólnych albo b) poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej dwukrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu - było uproszczeniem w dochodzeniu odszkodowania "ryczałtowego", które odwołuje się jedynie do umów zawieranych przez uprawnionego do utworu z użytkownikami tego utworu na danym polu eksploatacji. Określenie stosownego wynagrodzenia zgodnie z kryteriami wskazanymi w art. 110 upapp nie wyklucza, że będą to stawki powszechnie stosowane w obrocie (tak SN wyrok z dnia 15 czerwca 2011 r. V CSK 373/10).

Skoro powód wybrał to ostatecznie roszczenie w kumulacji z roszczeniem zakazowym - to dla udowodnienia jego wysokości koniecznym było przedstawienie umów licencyjnych, które są zawierane przez powoda z innymi operatorami telewizji kablowych reemitującymi utwory audiowizualne z jego repertuaru. Dowód z opinii biegłego jest tu zbędny, gdyż Sąd rzeczywiście musi zwrócić się do biegłego, jeśli dojdzie do przekonania, że okoliczność mająca istotne znaczenie dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy może zostać wyjaśniona tylko w wyniku wykorzystania wiedzy osób mających specjalne wiadomości. W takim przypadku dowód z opinii biegłego, z uwagi na składnik wiadomości specjalnych, jest dowodem tego rodzaju, że nie może być zastąpiony inną czynnością dowodową ani wnioskowaniem na podstawie innych ustalonych faktów. W rozpoznawanej sprawie zgromadzony materiał dowodowy, jest wystarczający do wydania wyroku bez potrzeby wywoływania opinii biegłego. Powód wykazał bowiem, że z żadnym operatorem kablowym nie zawarł w okresie objętym pozwem umowy ze stawką inną niż odpowiednio 2,8% i 2,2%. Natomiast sama pozwana wskazywała, że uiszcza na rachunek powoda równowartość 0,25% miesięcznych wpływów, które powód zestawiał tabelarycznie za okres objęty żądaniem. W ocenie Sądu, nawet gdyby przyjąć, że zgodnie z twierdzeniami biegłego G. stopień wysycenia programów utworami audiowizualnymi wynosi 60%, to i tak ustalając wysokość wynagrodzenia nie uniknie się pytania o "bazę wyjściową", do której należy go odnieść i nie istnieje też żaden algorytm w tym zakresie. Niezależnie przy tym od tego, czy zastosujemy tylko przepisy stricte odszkodowawcze czyli 79 ust. 1 pkt 3b u.p.a.p.p., czy sięgniemy także do przepisu "tabelowego" czyli art. 110 u.p.a.p.p., nie da się w sposób ścisły udowodnić wysokości szkody. Kryteria wskazane w art. 110 upapp mają ogólny charakter i odnoszą się do tzw. tabeli wynagrodzeń. Przepis ten nie precyzuje jednak, w jaki sposób wysokość wpływów osiągniętych z korzystania z utworów i artystycznych wykonań powinna być uwzględniana przy określaniu wysokości wynagrodzeń - brak jest modelu kalkulacyjnego, umożliwiającego określenie wzajemnych relacji między tymi wartościami. Podkreślić należy, że strony podczas przesyłania sobie ofert zawarcia umowy licencyjnej nie spierały się co do obranego (procentowego) modelu ustalania wynagrodzenia. Nie przydawały zatem znaczenia

bezpośredniej relacji pomiędzy wykorzystaniem utworu audiowizualnego a osiągniętym zyskiem. W ocenie Sądu, nie ma bezpośredniej zależności pomiędzy wykorzystaniem utworu audiowizualnego a osiągniętym zyskiem. Wpływy pozwanej z prowadzonej działalności w postaci reemisji są to wpływy ze stałych opłat abonamentowych. Abonenci odprowadzają comiesięcznie stałą kwotę niezależnie od zawartości reemitowanych programów telewizyjnych i w przypadku ustalania stawki wynagrodzenia od operatora telewizji kablowej nie jest możliwe przewidzenie jaka dokładnie ilość utworów audiowizualnych i w jakim zakresie zostanie w przyszłości w reemitowanych programach wykorzystana. Abonent telewizji kablowej płaci za pakiet różnych programów, w niektórych może w ogóle nie być utworów audiowizualnych, w innych utwory takie są reemitowane z różnym natężeniem w różnych okresach i nie jest ono z góry ustalone, ponieważ nie zależy to od operatora ani od organizacji zarządzającej prawami autorskimi twórców, lecz od nadawcy. Przychód netto pozwanego obliczony został na podstawie uzyskiwanych przez niego wpływów z opłat, które jego kontrahenci mają uiszczać co miesiąc, niezależnie od ilości, rodzaju i jakości emitowanych programów (utworów). Nie jest zatem możliwe ustalenie przy określeniu stawki wynagrodzenia jaka liczba konkretnych utworów audiowizualnych będzie w przyszłości przedmiotem reemisji przez pozwanego. Natomiast operator zanim rozpocznie reemitowanie utworów ma prawny obowiązek zawrzeć umowę licencyjną z określoną wysokością wynagrodzenia. Należy też zauważyć, że art. 106 ust. 2 prawa autorskiego nakłada na organizacje zbiorowego zarządzania obowiązek zawarcia umowy licencyjnej, a odmowa jej zawarcia może nastąpić tylko z ważnych powodów. Natomiast nie ma w tym przepisie wzmianki o warunkach, na jakich udzielana jest licencja, i zapobieganiu stawianiu warunków, które uniemożliwiają użytkownikowi zawarcie umowy. Wobec tego, że może to prowadzić do takiego samego skutku jak odmowa zawarcia umowy, przyjmuje się, że licencja powinna być udzielona na warunkach typowych dla danego rodzaju umów. Obowiązek zawarcia umowy licencyjnej jest zatem powiązany z obowiązkiem obiektywnie równego traktowania licencjobiorców (por. M. Kępiński, (w) J.Barta (red.): System prawa prywatnego. Prawo autorskie Tom 13, Wydawnictwo C.H. Beck 2007, s. 603, M. Czajkowska-Dąbrowska, (w) Prawo Autorskie i Prawa Pokrewne. Komentarz, Zakamycze 2005, s. 766). Dlatego Sąd Okręgowy podziela ten pogląd doktryny i orzecznictwa, który przyjmuje, że oceniając "stosowność" wynagrodzenia należy przede wszystkim odnieść jego wysokość do normalnej praktyki stosowanej w danych stosunkach, a więc do wynagrodzenia wnikającego z umów zawieranych w podobnych w obrocie sytuacjach eksploatacyjnych (por. J. Błęszyński, (w) J.Barta (red.): System prawa prywatnego..., s. 645 i tamże M. Kępiński s. 606) czyli wynagrodzenie według stawki jaką płacili inni operatorzy kablowi zawierając umowy licencyjne z powodem, gdyż w ocenie Sądu jest to stawka rynkowa.

Zdaniem Sądu, również nałożony art. 19 ust. 5 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii (Dz. U. Nr 132, poz. 1111 z późn. zm.) na pozwaną, jako operatora telewizji kablowej, obowiązek dokonywania wpłaty na rzecz Państwowego Instytutu Sztuki Filmowej w wysokości 1,5% przychodu uzyskanego z tytułu przychodów pochodzących z opłat za dostęp do reemitowanych programów telewizyjnych oraz świadczenia usług reemisji - nie można uzasadniać jeszcze większego obniżenia opłat na rzecz powoda. Mechanizm wprowadzenia opłaty na rzecz Państwowego Instytutu Sztuki Filmowej opiera się na ogólnym założeniu, że skoro operatorzy kablowi czerpią zyski z kultury polskiej, to także tę kulturę powinni współfinansować. Środki te nie trafiają do twórców, a wpłata ta jest daniną publiczną o charakterze celowym w rozumieniu ustawy o finansach publicznych oraz art. 217 Konstytucji RP. Operatorzy zaś kablowi, prowadzący jako przedsiębiorcy telekomunikacyjni działalność gospodarczą na własne ryzyko, muszą liczyć się z możliwością zmiany przepisów normujących warunki prowadzenia tej działalności, także w kierunku dla nich niekorzystnym. Jednak to, że w ten sposób Państwo zwiększa ich obciążenie fiskalne nie powinno wpływać na wysokość wynagrodzenia cywilnoprawnego należnego osobom uprawnionym z tytułu eksploatacji utworów audiowizualnych.

Reasumując, Sąd Okręgowy dokonując wyżej zaprezentowanych ustaleń oraz po rozważeniu w powyższy sposób wszystkich okoliczności sprawy mających wpływ na określenie stawki, według której należy zasądzić odszkodowanie uznał, że "stosowne wynagrodzenie" to wynagrodzenie wyliczone według stawki rynkowej odpowiednio 2,8% i 2,2% wpływów netto operatora, gdyż to była stawka rynkowa. Zważywszy zaś na ilość operatorów, którzy zawarli z powodem umowy, nie można podzielić stanowiska strony pozwanej, że były to stawki zawyżone czy jednostronnie narzucone. Skoro (...) zawarł umowy licencyjne z ponad 200 operatorami to oznacza, że wszyscy ci operatorzy akceptowali takie warunki.

Zdaniem Sądu, przyjęta przez stronę powodową metoda ustalenia należnego wynagrodzenia w oparciu o określony procent wpływów z abonamentów, znajdująca odzwierciedlenie w umowach licencyjnych przez nią zawieranych, zasługuje na aprobatę. Z wyliczenia tego wyłączone zostały opłaty za przyłączenie, przy tym chodzi tu jedynie o jednorazowe opłaty związane z podłączeniem abonenta do sieci. Powód dokonał wyliczenia dochodzonego roszczenia z uwzględnieniem informacji uzyskanych od pozwanego w ramach wykonania zobowiązania nałożonego w trybie określonym w przepisach art. 80 upapp oraz uwzględniając wysokość wpłat dokonywanych przez pozwanego, które zgodnie z twierdzeniami strony pozwanej stanowiły 0,25% wpływów netto operatora z działalności reemisyjnej.

W ocenie Sądu, słusznie podnosił powód, iż brak jest podstaw do dokonywania odliczeń od wpływów operatora należności uiszczanych przez abonentów z tytułu „usługi utrzymania łącza” /k.1204/. Z przedłożonych przez powoda umów licencyjnych wynika jednolity sposób rozumienia ww. wpływów, jako wszystkich wpływów związanych ze świadczeniem usługi telewizji kablowej, w tym także wpływów z opłat przyłączeniowych i manipulacyjnych o charakterze świadczeń okresowych (por. np. § 3 ust. 2 Kontraktu Generalnego, z dnia 1 października 2004 r.; § 2 pkt 1 i 2 przykładowej umowy licencyjnej z dnia 26 kwietnia 2013 r. zawartej przez powoda z (...) S.A.). To właśnie ta powszechnie przyjęta wykładnia postanowień umów zawartych przez powoda z legalnie działającymi operatorami telewizji kablowych ma decydujące znaczenie dla określenia podstawy wyliczenia odszkodowania dla powoda w niniejszej sprawie. Słusznie wskazywała strona powodowa, że proces świadczenia usługi dostarczania telewizji kablowej jest jednolity. Jedynym celem podejmowania przez pozwaną czynności polegających na utrzymaniu czy konserwacji łącza abonenckiego jest umożliwienie klientom odbioru programu telewizyjnego, którego głównym składnikiem, ilościowo i jakościowo są utwory audiowizualne. W tym znaczeniu proces techniczny utrzymania i konserwacji łącza jest podrzędny względem docelowej usługi, której ma służyć. Podzielić należy stanowisko powoda, że sensem usługi - z punktu widzenia zarówno abonentów, jak i samego operatora - jest świadczenie usługi dostarczenia programów telewizyjnych, a nie utrzymywanie gniazda abonenckiego z kilkoma metrami kabla. Za fakt notoryjny należy uznać, iż żaden konsument nie zdecydowałby się na płacenie abonamentu w wysokości kilkudziesięciu złotych miesięcznie za możliwość posiadania, względnie utrzymywania w dobrym stanie technicznym gniazda abonenckiego oraz kabla, jeżeli te urządzenia nie umożliwiałyby mu odbioru programów telewizyjnych. Jest oczywiste, że nieodłącznym elementem świadczenia usługi reemisji programów telewizyjnych jest utrzymywanie i konserwacja infrastruktury technicznej, umożliwiającej świadczenie tej usługi, a także dostarczenie odbiorcy środków pozwalających na odbiór sygnału, który przekazuje interesujący odbiorcę rezultat podjęcia ciągu czynności składających się na świadczenie danej usługi (tj. możliwość odbioru programów). Nie jest możliwe i rynkowo uzasadnione dostarczanie jedynie sygnału, bez istnienia infrastruktury ani odwrotnie (tylko infrastruktury bez sygnału) - wówczas bowiem nie byłby możliwy do osiągnięcia efekt (odbioru programów) stanowiący istotę usługi. Zgodzić się zatem należy z powodem, że wyodrębnienie z całokształtu świadczonej usługi czynności dotyczących konserwacji i utrzymywania łącza oraz samego dostarczania programów jest operacją przeprowadzaną przez pozwaną wyłącznie na potrzeby niniejszego sporu sądowego. Ma ona służyć jedynie próbie obniżenia wysokości należnego stronie powodowej odszkodowania. Nie znajduje ona żadnego uzasadnienia rynkowego, funkcjonalnego czy ekonomicznego. Słusznie zarzucała strona powodowa, że pozwany nie udowodnił, aby zawierał odrębne umowy na każde z tych świadczeń z określeniem elementów przedmiotowo istotnych dla każdej z tych usług. Prawidłowo również strona powodowa wskazywała, że pozwana nie udowodniła, aby stosowała dla usług „utrzymania łącza” osobną stawkę VAT (22% i 23%), a nie stawkę 8% preferencyjną dla usług reemisji programów telewizyjnych. Wyłączeniem może być objęta jedynie jednorazowa opłata stanowiąca ekwiwalent za umożliwienie abonentom dostępu do sieci kablowej.

W konsekwencji przyjąć należało, że świadczona przez pozwaną usługa reemisji programów telewizyjnych jest jednolita, brak jest zatem podstaw by z kwoty wpływów stanowiących podstawę ustalenia wysokości należnego odszkodowania odliczać wpływy pozwanego z tytułu usługi utrzymania łącza.

Uwzględniając ustalony stan faktyczny oraz powyższe rozważania należało przyjąć, że powód był uprawniony do domagania się od pozwanego odszkodowania z tytułu naruszenia autorskich praw majątkowych za okres od dnia 1 stycznia 2003 r. (pозwana spółka powstała w dniu 6 marca 2003 r., ale była następcą prawnym (...) sp. z o.o., która od 01 stycznia 2003 r. zajmowała się reemisją programów) do dnia 6 października 2003 r. oraz od dnia 1 maja 2004

r. do dnia 31 grudnia 2013 r. oraz wynagrodzenia za korzystanie z praw autorskich za okres od dnia 7 października 2003 r. do 30 kwietnia 2004 r. (okres obowiązywania licencji ustawowej kiedy konieczne było ustalenie warunków wynagrodzenia). Podstawę prawną żądania wynagrodzenia w okresie obowiązywania licencji ustawowej stanowił art. 24 ust 4 u.p.a.p.p. (w brzmieniu obowiązującym od 7.10.2003 r. do 1.05.2004 r.), zgodnie z którym z zastrzeżeniem przepisu ust 1, operatorom sieci kablowych wolno reemitować utwory nadawane przez inne organizacje radiowe lub telewizyjne dostępne na danym obszarze, jeżeli rozpowszechnianie w sieciach kablowych ma charakter równoczesny i integralny z nadaniem pierwotnym. Uprawnionym do utworów przysługuje prawo do wynagrodzenia.

Przyjmując, że w okresie od 1 stycznia 2003 r. do 30 czerwca 2009 r. wynagrodzenie winno wynosić 2,8% wpływów netto operatora, a w okresie od 1 lipca 2009 r. do 31 marca 2011 r. – 2,2% wpływów netto operatora, zaś od dnia 1 kwietnia 2011 r. uwzględnić również należało podatek VAT (23%), kwota należnego wynagrodzenia i kwota odszkodowania za naruszenie praw autorskich za okres wskazany przez powoda wynosi 1 054 658,98 zł.

Powyższą kwotę obliczono w następujący sposób uwzględniając ustalone kwoty przychodów pozwanego z tytułu reemisji kablowej, zgodnie z prawidłowymi w tym zakresie obliczeniami powoda, opartymi na danych podanych przez pozwanego:

- 1) za cały 2003 rok - jednokrotność 2,8 % (...)
- 2) za 2004 rok:
 - a) w okresie od 1 stycznia do 30 kwietnia 2004 r. - jednokrotność 2,8 % z (...)
 - b) w okresie od 1 maja do 31 grudnia 2004 r. - dwukrotność 2,8 % (...)
- 3) za cały 2005 rok - dwukrotność 2,8 % (...)
- 4) za cały 2006 rok - dwukrotność 2,8 % (...)
- 5) za cały 2007 rok - dwukrotność 2,8 % (...)
- 6) za cały 2008 rok - dwukrotność 2,8 % z (...)
- 7) za 2009 rok;
 - a) w okresie 1 stycznia - 30 czerwca 2009 r. - dwukrotność 2,8 % z(...)
 - b) w okresie 1 lipca - 31 grudnia 2009 r. - dwukrotność 2,2 % (...)
- 8) za okres 1 stycznia - 30 września 2010 r. - dwukrotność 2,2 %(...)
- 9) za okres- 1 października 2010 - 31 marca 2011 r. - dwukrotność 2,2 % z (...)
- 10) za okres 1 kwietnia 2011 r. - 31 grudnia 2013 r. - dwukrotność 2,2% z(...)
- 11) za okres 1 stycznia 2014 r. – 30 czerwca 2015 r. - dwukrotność 2,2% (...)

Suma należności wymienionych w punktach od 1 do 11 to kwota 1 070 365,98 zł. Z ustalonego stanu faktycznego wynika, że pozwany za uiszczył na rzecz powoda łącznie kwotę 15 707 zł, stąd też pozostała do zapłacenia kwota wynosi 1 054 658,98 zł. Podzielić przy tym należało stanowisko powoda, że skoro należności pobierane od organizacji zbiorowego zarządzania począwszy od dnia 1 kwietnia 2011 r. są obciążane podatkiem VAT to od jednokrotności

stosownego wynagrodzenia, które jest należne od pozwanego taki podatek należało naliczyć. Powyższe potwierdziła interpretacja indywidualna Dyrektora Izby Skarbowej w W. /k.1694-1726/.

O odsetkach ustawowych Sąd orzekł na podstawie art. 455 k.c. i art. 481 § 1 k.c. zasądając je każdorazowo do dnia zapłaty. Od kwoty pierwotnie dochodzonej pozwem, tj. 360 000 zł Sąd zasądził odsetki ustawowe od dnia następnego po doręczeniu pozwanemu odpisu pozwu (doręczenie pozwu nastąpiło w dniu 29 czerwca 2009 r. k. 333), stąd odsetki zasądzono od dnia 30 czerwca 2009 r. Od kwoty 330 537 zł odsetki zasądzono od dnia 1 października 2010 r. (pismo zawierające rozszerzenie żądania pozwu o kwotę 333 840,40 zł k. 584 złożono na rozprawie w dniu 30 września 2010 r. i na tej rozprawie doręczono je pełnomocnikowi pozwanego /k.733/). Odsetki od kwoty 154 181,10 zł zasądzono od dnia 27 czerwca 2012 r. (pismo zawierające rozszerzenie żądania pozwu k. 1058 złożono na rozprawie w dniu 26 czerwca 2012 r. i doręczono pełnomocnikowi pozwanego k. 1179). Odsetki od kwoty 60 763,98 zł zasądzono od dnia 11 kwietnia 2015 r. (pismo zawierające rozszerzenie żądania /k.1691/ doręczono w dniu 10 kwietnia 2015 r. k. 2344). Od kwoty 149 176,90 zł odsetki zasądzono od dnia 16 października 2015 r. (pismo zawierające rozszerzenie żądania w tym zakresie złożono na rozprawie w dniu 15 października 2015 r. i doręczono w tym dniu pełnomocnikowi pozwanego).

W pozostałym zakresie postępowanie w zakresie żądania zapłaty podlegało umorzeniu, albowiem powód cofnął pozew w części, przy czym w zakresie odsetek ustawowych od kwoty 360 000 zł za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu wraz ze zrzeczeniem się roszczenia /k.2351/, zaś w zakresie żądania zapłaty 302 632,13 zł bez zrzeczenia się roszczenia /k. 2454/. Pozwany nie zajął stanowiska w zakresie cofnięcia pozwu w części bez zrzeczenia się roszczenia, a zatem należało przyjąć, iż wyraził na powyższe zgodę (art. 203 par. 3 k.p.c.). Stąd na podstawie art. 355 k.p.c. w zw. z art. 203 k.p.c. postępowanie w zakresie w jakim powód cofnął pozew podlegało umorzeniu.

W ocenie Sądu nie można zgodzić się z zarzutem pozwanego, że doszło do przedawnienia roszczenia. Podzielić należy pogląd wyrażony w wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 13 maja 2015 r. sygn. akt I ACa 298/15, zgodnie z którym o naturze sprawy jako gospodarczej decyduje charakter poddanych osądowi roszczeń, nie zaś status podmiotu działającego na zlecenie twórcy. Wprawdzie organizacja zbiorowego zarządzania, działająca w formie stowarzyszenia może prowadzić oprócz działalności statutowej także działalność gospodarczą, jednakże sprawa dotycząca roszczeń związanych z ochroną autorskich praw majątkowych twórców nie może być traktowana jako sprawa gospodarcza w rozumieniu art. 479¹ k.p.c. Stanowisko z którego wynika, iż nie mamy do czynienia z 3-letnim okresem przedawnienia związanym z działalnością gospodarczą tylko z ogólnym 10-letnim terminem potwierdza dominująca od lat linia orzecznicza, zgodnie z którą roszczenia organizacji zbiorowego zarządzania mają charakter roszczeń "zwyczajnych" (nie-gospodarczych). Pogląd taki wyraził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 listopada 2011 r. sygn. akt III CSK 30/11: "Organizacja zbiorowego zarządzania, działająca w formie stowarzyszenia może prowadzić dwa rodzaje działalności: statutową i gospodarczą. W odniesieniu do drugiej z nich, prowadzonej według reguł określonych w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej i ustawie o Krajowym Rejestrze Sądowym, może być uznana za przedsiębiorcę. Nie daje to podstaw do uznania, że sprawa dotycząca roszczeń związanych z ochroną autorskich praw majątkowych twórców może być traktowana jako sprawa gospodarcza w rozumieniu art. 479¹ k.p.c. Istotne znaczenie dla określenia charakteru tej sprawy tak w odniesieniu do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, jak i prawa cywilnego, związanych z terminami przedawnienia roszczeń, ma to, że powód reprezentuje prawa twórców, a wywodzone z nich roszczenia nie należą do zakresu przewidzianego wymienionym przepisem." Powód reprezentuje prawa twórców, których prawami zarządza. Dochodzone roszczenie nie ma zatem związku z prowadzoną działalnością gospodarczą i ma do niego zastosowanie ogólny termin przedawnienia roszczeń (10 lat).

Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o zwrócenie się do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem prawnym dotyczącym zbadania konstytucyjności art. 79 ust 1 pkt 3 b upapp w aktualnym brzmieniu. W ocenie Sądu nie można przyjąć, że przepis z którego wynika, że uprawniony, którego autorskie prawa majątkowe zostały naruszone, może żądać od osoby, która naruszyła te prawa: naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej dwukrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu, jest niezgodny z Konstytucją.

Słusznie podnosił powód, że Trybunał nie uznał, by możliwość żądania opłat ryczałtowych była niezgodna z Konstytucją. W uzasadnieniu wyroku w sprawie o sygn. akt SK 32/14 Trybunał Konstytucyjny podkreślił, że możliwość żądania ryczałtowego odszkodowania jest uzasadniona i nie sprzeciwia się zasadom konstytucyjnym. Trybunał wyraźnie wskazał, że wyposażenie uprawnionego w oparte na ryczałcie roszczenie, jakkolwiek rzutuje na pozycję obu stron stosunku zobowiązaniowego, podyktowane zostało potrzebą szczególnej ochrony autorskich praw majątkowych. Ustawodawca, wprowadzając to roszczenie, uwzględnił opisaną powyżej specyfikę tych praw i popełnianych na ich tle deliktów. W ocenie Trybunału, ukształtowanie przez ustawodawcę zryczałtowanego roszczenia odszkodowawczego prowadzi do ingerencji adekwatnej do charakteru tego czynu niedozwolonego- odpowiada wymogowi posłużenia się— środkiem-koniecznym dla realizacji konstytucyjnie uzasadnionego celu ustawy. Z punktu widzenia tego elementu testu proporcjonalności prawodawca nie naruszył zasady równej ochrony stron stosunku cywilnoprawnego zakotwiczonej w nakazie zapewnienia równej ochrony własności i innych praw majątkowych. Trybunał zauważył, iż ze względu na specyfikę autorskich praw majątkowych wprowadzanie przez ustawodawcę roszczeń związanych z naruszeniem tychże praw, które byłyby oparte na opłatach ryczałtowych i nie wymagałyby dokładnego ustalania wysokości rzeczywistej szkody, jest uzasadnione. Co więcej - tego rodzaju rozwiązania mogą zostać uznane za dopuszczalne także wówczas, gdy w praktyce wysokość roszczenia opartego na opłacie ryczałtowej będzie przewyższać wysokość poniesionej szkody. Z uzasadnienia wskazanego orzeczenia wynika, że Trybunał zakwestionował rozmiary ryczałtowo określonego odszkodowania, a nie sama zasadę ryczałtowego określenia go przez ustawodawcę. Zdaniem Trybunału to właśnie trzykrotność stosownego wynagrodzenia była nadmierna, ponieważ odrywała się zbyt dalece od rozmiarów doznanej przez uprawnionego szkody („Zakwestionowana regulacja zawiera nadmiernie surową sankcję i zbyt głęboko wkracza w relacje horyzontalne między podmiotami toczącymi spór o prawa majątkowe”).

Przyjąć zatem należy, że roszczenia odszkodowawcze mogą być oparte na konstrukcji opłat ryczałtowych. Wynika to ze specjalnego charakteru jaki posiadają prawa autorskie, a co za tym idzie, z potencjalnej łatwości w ich naruszeniu. Może to mieć wpływ na trudność przy wykazywaniu przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej i precyzyjnym wykazywaniu wysokości poniesionej szkody. Sąd podziela stanowisko strony powodowej, że niesprawiedliwe i dyskryminujące należałoby uznać zrównanie pozycji osoby, która zgodnie z prawem korzysta z praw autorskich, mając zawartą umowę i uiszczając opłaty licencyjne, z pozycją naruszcyciela, który nie zawiera umowy i nie uiszcza na bieżąco stosownych opłat. Słusznie zauważa strona powodowa, że pozycja naruszcyciela w takim przypadku byłaby nawet korzystniejsza, bowiem wówczas organizacja zbiorowego zarządzania bezpłatnie kredytowałaby taki podmiot, a ten mógłby liczyć na to, że dokonywane przez niego naruszenie nie zostanie nigdy wykryte. Zgodzić się również należy z powodem, że żądanie zasądzenia odszkodowania odpowiadającego dwukrotności stosownego wynagrodzenia, które byłoby należne tytułem udzielenia zgody za korzystanie z utworu, nie odbiega od wysokości szkody realnie poniesionej przez uprawnionego z tytułu autorskich praw majątkowych, wskutek naruszenia tych praw. Szkoda uprawnionego nie sprowadza się wyłącznie do pozbawienia go wynagrodzenia z tytułu opłaty licencyjnej. Na realną wartość szkody spowodowanej nielegalną działalnością operatora telewizji kablowej składa się nie tylko równowartość opłaty licencyjnej, która byłaby należna, gdyby operator zawarł z powodem umowę licencyjną oraz równowartość odsetek za opóźnienie w zapłacie za poszczególne miesiące korzystania z utworów (wg dat wskazanych w umowach zawieranych z innymi operatorami telewizji kablowej), ale nadto rzeczywiste koszty poniesione na identyfikację naruszcyciela (w tym m.in. część kosztów zatrudnienia pracowników powoda odpowiedzialnych za monitoring rynku telewizji kablowych, część wydatków administracyjnych i biurowych, itd.), jak również bardzo trudny do wyceny, ale również majątkowy, uszczerbek uprawnionego polegający na propagowaniu przez operatora na rynku telewizji kablowych postawy braku poszanowania praw autorskich powoda, a tym samym zachęcanie innych operatorów telewizji kablowych do naruszania praw powoda poprzez wywołanie wrażenia, że takie działania są na tym rynku dopuszczalne i jednocześnie ekonomicznie opłacalne. Nie można również pomijać wyliczenia dokonanego przez powoda (dołączonego do pisma z dnia 23 listopada 2015 r.), z którego wynika, że wysokość sumy równowartości miesięcznych opłat licencyjnych w okresie 1 stycznia 2003 - 30 czerwca 2015 r., które pozwana obowiązana byłaby zapłacić, gdyby zawarła umowę licencyjną z powodem na warunkach identycznych jak pozostali operatorzy telewizji kablowych oraz odsetek za opóźnienie w zapłacie ww. równowartości poszczególnych miesięcznych opłat na dzień 21 stycznia 2016 r., przy uwzględnieniu ujawnionych przez pozwaną w niniejszym postępowaniu wartości jej wpływów

netto oraz faktycznych terminów wpłat przez pozwaną poszczególnych kwot częściowych, zaliczanych przez powoda na poczet odszkodowania, wynosi 962 337,35 zł.

Zdaniem Sądu, gdyby przyjąć, że art. 79 ust 1 pkt 3 lit. b) upapp w aktualnym brzmieniu jest niezgodny z Konstytucją, a zatem, że naruszytel obowiązyany jest wyłącznie do zapłaty opłaty licencyjnej, to stawałoby w gorszej sytuacji podmiot, który zgodnie z przepisami zawarł stosowną umowę licencyjną, uiszczał w terminie stosowne opłaty, co słusznie podnosiła strona powodowa. W ocenie Sądu, taka sytuacja jest niedopuszczalna. W rzeczywistości zachęcałaby do działania niezgodnego z prawem, tj. nie zawierania stosownych umów licencyjnych, skoro w przypadku gdyby została wykryta taka działalność, odpowiedzialność ograniczałaby się jedynie do wysokości opłaty licencyjnej.

Roszczenie, o którym mowa w przepisie art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b) u.p.a.p.p. posiada także swoją podstawę w prawie europejskim - tj. w art. 13 dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej. Podzielić należy stanowisko Sądu Najwyższego zaprezentowane w wyroku z 21 października 2011 r. w sprawie do sygn. akt IV CSK 133/11. zgodnie z którym, dyrektywa określa minimalny, lub raczej pożądany, poziom ochrony, nie sprzeciwia się jednak środkom ochrony, mogącym dawać właścicielom praw większe korzyści (por. art. 2 ust 1). (...) nie należy zapominać, że jej głównym celem jest ochrona i egzekwowanie praw własności intelektualnej, a stosowanie przewidzianych w niej i w prawie krajowym środków nie wiąże się z ingerencją w umowne stosunki zobowiązaniowe, lecz stanowi reakcję na bezprawne naruszenie praw autorskich [wyrok SN z dn. 21 października 2011 r., IV CSK 133/11, LEX nr].

Wbrew zarzutowi pozwanego powód żądając udzielenia mu ochrony w zakresie wskazanym w pozwie nie nadużywa swojego prawa w rozumieniu art. 5 k.c. Wedle pozwanej przepis ten powinien być zastosowany skoro powód podejmował próby wymuszenia na niej zawarcia umowy na zasadach jednostronnie przez siebie ustalonych, jak też wystąpił przeciwko niej na drogę sądową nie dysponując zatwierdzoną przez Komisję Prawa Autorskiego tabelą stawek wynagrodzeń na polu reemisja.

Rację ma też powód, że dochodzone roszczenie jest zgodne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa, na które się on powołuje. Zadaniem ustawowym i statutowym organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi jest bowiem ochrona praw podmiotów, których dana organizacja reprezentuje. Z kolei orzecznictwo sądowe dotyczące bezumownej reemisji utworów audiowizualnych przez operatorów kablowych konsekwentnie stoi na stanowisku, że operator kablowy reemitujący bezprawnie utwory audiowizualne nie może powołać się skutecznie na klauzulę nadużycia prawa. Zgodnie z przyjętymi ogólnymi regułami stosowania omawianej klauzuli, powoływanie się na nadużywanie prawa nie może prowadzić do uchylecia lub zmiany obowiązujących przepisów, jak też trwałego pozbawienia uczestnika obrotu prawnego danego prawa podmiotowego. Dopuszczenie możliwości oceny omawianego sposobu ochrony uwzględniającej przesłanki art. 5 k.c. powodowałoby, że ochrona ta byłaby w istocie iluzoryczna (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 czerwca 2011 r. w sprawie V CSK 373/10, LEX nr 885040).

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., ustalając, że powód w zakresie roszczenia zakazowego wygrał sprawę w całości, a w zakresie roszczenia majątkowego wygrał sprawę w 77,70%. Powód przegrał sprawę w zakresie żądania zapłaty w części w jakiej cofnął pozew. Szczegółowe rozliczenie kosztów Sąd pozostawił referendarzowi sądowemu stosownie do treści art. 108 § 1 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe orzeczono, jak w sentencji.

(...)